

Kính vạn hoa - Tập 11 - Theo dấu Chim Ưng

Contents

Kính vạn hoa - Tập 11 - Theo dấu Chim Ưng	1
1. Tập 11 - Theo Dấu Chim Ưng - Chương 01-02	1
2. Tập 11 - Theo Dấu Chim Ưng - Chương 03-04	10
3. Tập 11 - Theo Dấu Chim Ưng - Chương 05-06	17
4. Tập 11 - Theo Dấu Chim Ưng - Chương 07-08	26
5. Tập 11 - Theo Dấu Chim Ưng - Chương 09-10	38

Kính vạn hoa - Tập 11 - Theo dấu Chim Ưng

Giới thiệu

Ở Vũng Tàu về thành phố, thằng Mạnh được quý Ròm dẫn đến thăm nhỏ Hạnh. Nhìn thấy tụi thằn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-11-theo-dau-chim-ung>

1. Tập 11 - Theo Dấu Chim Ưng - Chương 01-02

Chương 1

Mạnh đi chuyển xe trưa, về tới thành phố lúc ba giờ chiều.

Quý ròm đang làm “thí nghiệm khoa học” trong phòng, nghe tiếng ồn ào vội tông cửa chạy ra.

Thấy thằng em cô cậu đang ngồi giữa nhà, bà một bên nhỏ Diệp một bên đang tít ta tít tít, nó mừng rỡ hét lên:

- Mạnh!

Thằng Mạnh cũng mừng rỡ không thua gì Quý ròm. Nó đứng bật dậy, mặt tươi như hoa:

- A! Anh Quý!

Quý ròm cười toe toét:

- Mày ngồi xuống đi! Tao chứ có phải thủ tướng đâu mà mày nghênh đón long trọng thế!

Mạnh cũng toét miệng cười:

- Bữa nay anh không đi học hả?

- Tao đi học buổi sáng! - Quý ròm nheo mắt. - Buổi chiều tao phải ở nhà đón mày!

- Anh chỉ trêu em! - Mạnh lớn lên.

Quý ròm khịt khịt mũi và đảo mắt dòm quanh:

- Mày lên đây một mình hả?

- Dạ.

- Thế cô Tư đâu?

- Mẹ em phải ở trông nhà.

- A! - Quý ròm bỗng kêu - Mày trốn học đi chơi phải không?

- Đâu có! - Mạnh gãi tai - Tụi em được nghỉ!

- Xạo đi mày! Hôm nay đã đến hè đâu!

Thấy Mạnh bị ông anh mình “tra hỏi” tới tấp, nhỏ Diệp bèn đỡ lời:

- Trường anh Mạnh đang cho người ta mượn làm địa điểm tổ chức gì đấy!

Lời giải thích của nhỏ Diệp làm Quý ròm tròn mắt:

- Trời đất! Sao mày kêu thằng Mạnh bằng anh? Nó là em mày mà!

- Nhưng anh... lớn tuổi hơn em! - Nhỏ Diệp bối rối đáp.

Quý ròm nhún vai:

- Nó lớn tuổi hơn thì nó ráng chịu chứ! Mày là vai chị, mày phải kêu nó bằng em!

Mạnh chớp mắt:

- Em cũng bảo chỉ như vậy mà chỉ không chịu!

- Mai mốt lớn lên em sẽ đổi lại! - Nhỏ Diệp chun mũi - Còn bây giờ em vẫn thích gọi như vậy hơn!

Từ lúc Quý ròm đâm bổ ra, bà không nói một tiếng nào. Bà ngồi im lặng bên cạnh, nhường lời cho bọn trẻ và âu yếm nhìn chúng chuyện trò vui vẻ với nhau. Nhưng lúc này thì bà đứng dậy:

- Thôi đừng cãi nhau nữa! - Bà hắng giọng.

- Mạnh đi đường xa bụi bặm, Quý dẫn em ra đằng sau đi tắm đi!

- Cháu tụi đi được mà!

Mạnh nói. Nó có vẻ phật ý vì bà xem nó như trẻ con.

Quý ròm chẳng buồn để ý đến thái độ của Mạnh. Nó đưa tay ngoắt:

- Theo tao!

Chẳng biết làm sao, Mạnh đành lẻo đẻo đi theo ông anh. Nhưng Quý ròm không dẫn Mạnh ra nhà sau mà lôi tuốt vào phòng mình.

Mạnh phát hiện ra ngay sự bất thường:

- Anh dẫn em đi đâu vậy?

Quý ròm cười khì:

- Vô phòng tao chơi!
- Bà bảo em đi tắm kia mà!
- Ồi dào! Tưởng gì chứ tắm thì lúc nào tắm chả được! - Quý ròm nói, rồi nó đập đập tay lên lưng ông em -
Mày vào đây, tao cho mày xem cái này hay lắm.

Bốn chữ “cái này hay lắm” như có phép màu. Mạnh quên ngay lời bà dặn, háo hức đi theo Quý ròm.

Vừa đặt chân qua cửa phòng, nó nhìn thấy ngay mớ chai lọ linh kinh Quý ròm bày trên bàn.

- Gì vậy? Nước ngọt hả? - Mạnh liếc môi.

- Mày thích nuốt ngọt thì lát nữa tao mua nước ngọt đãi mày! Còn thứ này không phải!

Quý ròm cười cười, vừa nói nó vừa cầm lên một lọ thủy tinh trên bàn. Nó giơ chiếc lọ về phía Mạnh:

- Mày xem đây nè!

Nói xong, Quý ròm khẽ lắc cổ tay một cái. Lọ nước không màu lập tức biến thành màu xanh đậm. Còn thằng Mạnh thì lập tức biến thành thằng người gỗ Pinocchio. Mặt nó ngậy ra:

- Ồi, hay quá!

- Chưa hay lắm đâu!

Quý ròm đặt lọ thủy tinh xuống bàn, giọng huênh hoang. Thằng Mạnh chưa kịp hiểu tại sao một trò “độc chiêu” như thế ông anh mình lại cho là chưa hay, mắt nó đã trở lên. Trước mặt nó, chiếc lọ vừa chạm xuống mặt bàn, chất lỏng màu xanh kia đã biến thành màu hồng và trong khi nó chớp mắt định thần cố nhìn cho kỹ thì cái màu hồng nọ đột ngột biến mất. Chất lỏng trong lọ trở thành không màu sắc như cũ.

Trò ảo thuật của Quý ròm khiến Mạnh mê tởm. Nó hít hà luôn miệng:

- Hay quá! Hay quá! Anh cho em làm thử một cái coi nào!

Quý ròm nhún vai:

- Mày làm không được đâu!

- Sao lại không được! - Mạnh ngạc nhiên - Thì cầm chiếc lọ lên lắc lắc như anh chứ khó gì đâu!

- Đầu phải ai cũng lắc được! - Quý ròm nheo mắt - Mày không biết cách lắc, lọ sẽ nổ!

- Nổ?

- Ừ! - Quý ròm gật đầu - Nó nổ y như tạc đạn vậy! Và trần nhà sẽ sập xuống đè tao với mày... bẹp dúm!

Mạnh cười, bán tín bán nghi:

- Anh chỉ dọa em!

- Mày không tin thì cứ làm thử đi! Tao đi tìm chỗ nấp đây!

Quý ròm vừa nói vừa bỏ đi về phía góc nhà.

Sự hăm he của Quý ròm khiến Mạnh lưỡng lự. Nó đứng đực giữa nhà và đưa mắt nhìn chiếc lọ trên bàn với vẻ cảnh giác. Cuối cùng không nén nổi tính hiếu kỳ, nó rụt rè đưa tay cầm lấy chiếc lọ.

Thoạt đầu Mạnh còn sợ sệt giữ chiếc lọ xa xa. Nhưng rồi thấy nó chẳng có vẻ gì muốn phát nổ như ông anh mình “quảng cáo”, Mạnh thận trọng kéo chiếc lọ lại gần, ngoẹo đầu ngắm nghía. Chẳng lẽ lọ nước này lại có thể phát nổ? Và nếu nó thực sự nguy hiểm như thế ông anh mình đại gì để trong nhà? Mạnh vừa quan sát vừa nghĩ ngợi và đến khi tin chắc những lời dọa dẫm của Quý ròm chỉ là những lời nói đùa, nó bắt đầu lắc nhẹ chiếc lọ trên tay.

Mạnh lắc chừng hai, ba cái, nước trong lọ đã biến thành màu xanh, hết như cuộc “biểu diễn” của Quý ròm lúc này.

- Thấy chưa! Nước đổi màu rồi đây nè! - Mạnh hớn hỡ reo lên - Vậy mà anh bảo là sẽ nổ sập nhà! Anh chỉ...

Một tiếng “bùm” phát ra dữ dội cắt đứt ngang lời Mạnh. Kèm theo tiếng nổ điếc tai là những tiếng lắc cắc, leng keng, loảng xoảng thi nhau dội xuống từ trên trần nhà.

Mạnh hồn vía lên mây. Nó ôm lấy đầu, rú lên:

- Ôi, chết em!

Thấy thằng em bưng bình của mình mặt cắt không còn hột máu, Quý ròm khoái chí:

- Nằm xuống! Cái trần nhà sắp rơi trúng đầu mày rồi kìa!

Chợt nhác thấy chiếc lọ thủy tinh vẫn còn khư khư trong tay Mạnh, Quý ròm biến sắc, hốt hoảng kêu:

- Coi chừng vỡ lọ!

Nhưng đã muộn, Quý ròm vừa hù một phát, Mạnh đã cuống quýt nằm nhoài ra đất, chiếc lọ trên tay đập “bốp” xuống nền nhà vỡ tan, nước chảy lênh láng khắp nơi.

Cùng lúc đó, chiếc nắp thiếc hình tròn từ trên không rơi xuống kêu xúng xoảng và lăn quanh bốn, năm vòng trước khi lao đảo lủi vào nằm bẹp trong góc phòng khiến Mạnh càng thêm hãi.

Quý ròm nhăn như bị:

- Rõ là đồ ngốc tử! Có mỗi chiếc lọ trên tay mà cũng không biết giữ cho chắc!

Quý ròm có nói cũng chỉ để mình nghe.

Lúc này, thằng Mạnh chẳng còn tâm trí đâu để nghe những lời cầu nhàu của ông anh. Ba hồn chín vía còn ở tận đâu đâu, nó dán chặt người xuống đất, mặt úp lên nền gạch bông mát lạnh, nín thở chờ tai họa giáng xuống đầu.

Nhưng rồi chờ hoài, chờ hoài mà thấy trên lưng vẫn nhẹ hẫng, những tiếng động đình tai nhức óc vừa rồi cũng im bật, Mạnh dần dần hoàn hồn và thận trọng nghiêng đầu qua một bên.

Đập vào mắt nó là hai cái chân gầy khẳng gầy kheo của Quý ròm. Một trong hai cái que tăm đó gại gại vào vai nó:

- Còn nghiêng nghiêng ngó ngó gì nữa ! Ngồi lên đi !

Mạnh yên tâm lồm cồm ngồi dậy, và việc đầu tiên của nó là ngược nhìn lên trần nhà. Đến khi thấy cái trần nhà vẫn còn nằm yên trên cao, không hề sụt mẻ một tí ti, mạnh mới thở phào và đưa tay xoa ngực:

- Thế ra nó không sập !

Quý ròm tùm tể:

- Mày bảo cái gì sập?

- Thì cái trần nhà ấy ! - Mạnh gãi đầu - Anh chã bảo khi chiếc lọ phát nổ thì cái trần nhà sẽ sập xuống và đè mình bẹp dúm là gì !

- Nhưng chiếc lọ trên tay mày có phát nổ đâu ! - Quý ròm nheo nheo mắt - Chỉ khi mày cuống cuồng bò toài ra đất, mày mới làm vỡ chiếc lọ thôi !

Câu nói của Quý ròm rõ ràng ngụ ý chế diễu. Nhưng Mạnh chã có thì giờ để xấu hổ. Nó vùng lên ngơ ngác:

- Ôi, đúng rồi ! Như vậy tiếng nổ vừa rồi không phải do chiếc lọ ! Nhưng nếu thế thì...

- Mày lại đây !

Quý ròm vẫy tay, không để Mạnh nói hết câu. Nó dẫn ông em lại chỗ góc phòng và chỉ tay vào chiếc thùng thiếc đặt trên ghế:

- Mày thấy cái gì đây không?

Mạnh tò mò nhìn chiếc thùng mắt nấp, liếm môi nói:

- Thầy ! Chiếc thùng thiếc !

Quý ròm hắt đầu:

- Vừa rồi chính nó phát nổ đấy !

Mạnh lộ vẻ nghi hoặc. Nó lại cúi đầu ngắm nghía chiếc thùng. Đây là chiếc thùng loại năm lít, bốn bên có xoi thành nhiều lỗ nhỏ. Bên trong chẳng có gì đặc biệt ngoài một cây đèn cầy và một chiếc phễu nhỏ gắn sát đáy thùng.

Săm soi một hồi, Mạnh quay sang Quý ròm ngập ngừng hỏi:

- Chiếc thùng nhỏ xíu này mà có thể phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa như vừa rồi được sao?

- Mày đừng có coi thường nó ! - Quý ròm chỉ tay vào chiếc phễu - Chỉ cần bỏ một nhúm bột lycopodium hoặ bột mì hay bột bắp khô vào đây là nó đủ sức thổi tung mọi thứ lên trời !

Rồi liếc bộ mặt đang thuôn ra của ông em, Quý ròm tặc lưỡi nói tiếp:

- Nêu tao dùng chiếc thùng loại 20 lít và dùng xoi các lỗ nhỏ chung quanh thùng để giảm sức ép, nó có thể làm nổ sập cả thành phố ấy chứ !

Chỗ này Quý ròm ba hoa hơi quá trớn. Thành Mạnh dù không rành về “khoa học kỹ thuật” như ông anh của mình nhưng nó cũng thừa biết sức ép của vụ nổ chỉ đủ sức tung chiếc nắp lên trần nhà như nó vừa chứng kiến. Nếu chiếc thùng có nắp lớn gấp mười lần hơn như thế cũng không tài nào làm sập được một tòa nhà, huống chi là cả một thành phố mênh mông. Nhưng Mạnh không buồn cãi lại Quý ròm. Đầu óc nó đang thắc mắc chuyện khác:

- Nhưng tại sao khi nãy chiếc thùng lại thành linh phát nổ? Chẳng lẽ nó muốn nổ lúc nào thì nổ hay sao?

- Thành linh sao được mà thành linh ! - Quý ròm nhếch mép, và khom người moi lên chiếc ống cao su dính lủng lẳng dưới đáy thùng, nó hấp háy mắt giải thích - Đoạn cao su này được gắn với chiếc phễu. Lúc nãy, khi mày bắt đầu lắc chiếc lọ thì tao ngồi thụp xuống và len lén thổi vào chiếc ống này. Thế là “bùm” và lập tức có đứá són ra quần...

Quý ròm chưa nói dứt câu đã la lên oai oái. Thằng Mạnh nhảy xổ vào và vừa thu nắm tay đâm thùm thụp lên tấm lưng còm nhom của ông anh, nó vừa ngoác miệng hét tướng:

- Anh này nè! Anh “chơi ác” làm em sém tí nữa đứng tim nè!

Quý ròm loi choi nhảy tránh và nhe răng cười:

- Mày mới là đứá “chơi ác”! Tao giỡn với mày có chút xíu mà mà lại đi đập vỡ mắt chiếc lọ bảo bối của tao!

- Tại anh chứ bộ!

Quý ròm đang định trêu ông em thêm mấy câu nữa thì bà và nhỏ Diệp đã hiện ra ở cửa phòng.

- Cái gì ðùng ðoàng trong này thế? - Bà nghiêm giọng hỏi.

- Dạ có gì ðâu ạ! - Quý ròm gãi gáy - Chắc là ai ðốt pháo ở ngoài ðường!

Bà chưa kịp lên tiếng thì nhỏ Diệp ðã láu linh quệt hai ngón tay lên má:

- Lêu lêu! Nói ðối mà cũng không biết cách! Chẳng lẽ anh quên là Nhà nước ðã cấm ðốt pháo mấy năm nay rồi hay sao?

Bộ tịch nhơn nhơn của nhỏ Diệp làm Quý ròm muốn lộn ruột. Nhưng biết mình bị hớ, Quý ròm ðành ngậm bồ hòn làm ngọt. Nó cười lấp liếm:

- Ồ há! Thế mà tự ðưng tao lại quên băng ði mất!

- Cháu còn quên nhiều thứ lắm! - Bà hừ mũi, lúc nãy bà ðã nhìn thấy những mảnh chai vỡ ðang tung tóe trên nền nhà, vì vậy giọng bà ðã nghiêm lại càng nghiêm - Cháu hứa là sẽ không bày những trò gây ra tiếng nổ, thế mà hôm nay suýt chút nữa cháu ðã làm sập nhà! Cứ kiểu này thì bà phải méc lại với ba cháu thôi!

Câu nói cuối cùng của bà rõ là có ý hăm dọa. Quý ròm xanh mặt:

- Đứng, bà ơi! Bà đừng méc với ba cháu! Cháu có cố ý gây ra tiếng nổ đâu!

Nhỏ Diệp vọt miệng:

- Không cố ý nhưng mà cố tình!

Cái trò “thọc gậy bánh xe” của nhỏ em tinh quái khiến Quý ròm tức muốn nổ đom đóm mắt. Nó nghiêng rằng ken kết, nếu không có bà dấm nó đã nhảy xổ lại “nhai xương” nhỏ Diệp rau rầu rồi. Nhưng tội cũ chưa gỡ được, Quý ròm chẳng đại gì gây thêm tội mới. Cố bấm bụng phớt lờ sự khiêu khích của nhỏ Diệp, nó nhìn bà phân bua:

- Cháu nói thật đấy! Cháu chẳng cố tình đâu! Tại thằng Mạnh nó bắt cần nó làm vỡ chiếc lọ hóa chất của cháu, thế là bà nghe “bùm” một tiếng nho nhỏ thế thôi!

Quả như Quý ròm nghĩ, bà chưa nhìn thấy chiếc thùng thiếc ở góc phòng và nếu thấy có lẽ bà cũng không nghĩ tiếng nổ vừa rồi phát ra từ đó. Vì vậy, nghe Quý ròm giải thích, vẻ mặt nghiêm nghị của bà liền dần ra mặc dù cái tiếng nổ khủng khiếp mà bà nghe thấy dứt khoát chẳng phải là tiếng “bùm” “nho nhỏ” như thằng cháu của bà mô tả. Bà chậm rãi quay sang Mạnh đang đứng khép nép kể bên:

- Anh Quý nói có đúng không hở cháu?

Biết ông anh ranh mãnh đang tìm cách đổ riết tội trạng lên đầu mình nhưng Mạnh chẳng còn cách nào khác hơn là nhún nhó gật đầu:

- Dạ, đúng ạ!

Thấy thằng Mạnh xuất sắc trong vai “Lê Lai cứu chúa” không thua gì nghệ sĩ cải lương hạng nhất, Quý ròm mừng rơn. Do đó khi bà hăm he trước lúc bước ra cửa:

- Nhưng bà chỉ tha cháu lần này thôi nhé! Lần sau dù là vô tình hay cố ý, bà cũng nhất định không bỏ qua đâu đấy!

Nó toét miệng cười và hớn hở đáp ngay:

- Bà cứ yên tâm! Sẽ không có lần nào nữa đâu ạ!

Chương 2

Bà và nhỏ Diệp vừa bước ra thì tiểu Long thò đầu vào.

- A, Mạnh! Mày lên đây bao giờ thế? - Nhắc thầy Mạnh, Tiểu Long ngạc nhiên reo lên.

- Ôi, anh Tiểu Long! - Mạnh cũng không ngăn được nổi hân hoan - Em mới lên! Anh khỏe không?

- Khỏe! - Tiểu Long cười hỏi - Mày lên đây với ai thế?

- Em đi một mình!

- Xạo đi mày!

- Thật! Mẹ em phải ở nhà trông nhà!

Tiểu Long nheo mắt tòm tòm:

- Thế đi một mình mày không sợ người ta bắt cóc để tống tiền bán qua các nước khác làm nô lệ sao?

Thấy Tiểu Long lôi chuyện cũ ra trêu mình, Mạnh nhăn mặt:

- Anh học cái tật cà khịa của anh Quý từ bao giờ thế?

- Cần quái gì học! - Tiểu Long ngó Quý ròm - Tao chơi với anh Quý của mày riết đằng nào mà chả lấy! Người ta bảo “gần mực thì đen” mà!

Đang nói, Tiểu Long bỗng kêu “oái” một tiếng và cúi đầu dòm xuống đất:

- Cái gì thế này?

Đến lúc đó Tiểu Long mới phát hiện ra những mảnh vỡ đang vương vãi dưới nền nhà.

Quý ròm cười hích hích:

- Người ta bảo “gần mực thì đen, gần mảnh thủy tinh thì tránh”, ai bảo mày chỉ thuộc mỗi vế đầu!

Nhưng “đòn phản kích” của Quý ròm như gió vào nhà trống. Nó mới nói được nửa câu, Tiểu Long đã biến mất.

Mạnh ngạc nhiên đưa mắt sang ông anh:

- Anh Tiểu Long chạy đi đâu thế?

- Nó ra sau bếp.

- Ảnh ra sau bếp làm gì?

Quý ròm chưa kịp trả lời thì Tiểu Long đã vụt hiện ra. Nó bước vào phòng với cây chổi và chiếc ki nhựa trên tay. Từ hồi chơi thân với “nhà ảo thuật” Quý ròm, nó đã quá quen với chuyện dọn dẹp, thu gom những mảnh lọ vỡ.

Mạnh đưa tay về phía Tiểu Long:

- Anh đưa chiếc ki đây em cầm giùm cho!

- Khỏi! - Quý ròm phẩy tay - Tốt nhất là mày cũng nên chạy ra sau bếp đi!

Mạnh giương mắt éch:

- Chi vậy?

- Thì đi tắm chứ chi! Khi nãy bà chẳng bảo tao dẫn mày đi tắm là gì!

Tiểu Long cũng hòa vào:

- Đúng rồi đó! Mày tắm rửa sạch sẽ đi rồi tụi tao dẫn mày qua nhà chị Hạnh chơi!

Nghe nói đi thăm nhỏ Hạnh, Mạnh háng hái ngay. Nó phóng vù ra khỏi phòng, miệng ríu rít:

- Chờ em chút xíu nghe! Em tắm nhoáng một cái là xong ngay đây!

Đến khi thẳng Mạnh đầu cổ gọn gàng sạch sẽ, quần áo tinh tươm bước ra thì Tiểu Long và Quý ròm đã ngồi sẵn ở phòng khách.

- Đi! - Tiểu Long đứng dậy.

- Đi bộ hả? - Mạnh hỏi.

- Ừ. Tiện thể tụi tao dẫn mày đi dạo phố luôn!

Từ nhà Quý ròm tới nhà nhỏ Hạnh chẳng gần mà cũng chẳng xa. Ba đứa thả bộ tà tà khoảng nửa tiếng đã tới cầu thang dẫn lên nhà cô bạn gái.

Cũng như Quý ròm và Tiểu Long, đôi mắt nhỏ Hạnh trở lên khi bất ngờ gặp lại Mạnh :

- Ôi, ngọn gió nào thổi em đến đây thế ?

Quý ròm cười hì hì :

- Tất nhiên là gió biển Vũng Tàu rồi !

Nhỏ Hạnh chun mũi :

- Ai hỏi Quý ! Vô duyên !

Vừa dẫn ba bạn vào nhà, nhỏ Hạnh vừa quay sang Mạnh :

- Mẹ em lúc này khỏe không ?

- Dạ khỏe.

- Các căn phòng hôm trước bọn chị ở đã có khách nào tới thuê chưa ?

- Có rồi. Nhưng thỉnh thoảng thôi. Chỉ những ngày cuối tuần.

Tiểu Long thỉnh linh vọt miệng :

- Mà có gặp lại mấy anh trong nhóm Hải Âu không ?

Mạnh gật đầu :

- Có. Em đến chơi với mấy ảnh hoài.

Nhỏ Hạnh cười :

- Em tới “lâu đài ma” trong rừng thông đó ư ?

Mắt thẳng Mạnh vụt long lanh :

- Bây giờ ngôi nhà đó chả có vẻ gì là “lâu đài ma” cả ! Mấy ảnh sửa sang lại đẹp lắm ! Hôm nào mấy anh chị có dịp xuống chơi thì biết !

Quý ròm khịt mũi :

- Ủi hôm nào tụi tao sẽ xuống !

Mạnh khoe :

- Mấy ảnh hỏi thăm mấy anh chị hoài ! Mấy ảnh còn bảo khi nào mấy anh chị xuống Vũng Tàu, mấy ảnh sẽ dành cho anh chị một trò chơi vô cùng hấp dẫn. Hấp dẫn hơn nhiều so với trò truy lùng chiếc cúp bạc kỳ trước !

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc, nó vô tình nhắc lại lời nói của Quý ròm :

- Câu chuyện bị cắt đứt với những bóng người lố nhố trước cửa. Đó là thằng Tùng đi học thêm lớp buổi chiều về. Nó dẫn theo cả thằng Đạt và thằng Nghị. Sau “sự kiện” Tai To, ba đứa này tự dưng đâm ra chơi thân với nhau.

Nhỏ Hạnh chạy ra mở cửa cho bọn nhóc. Rồi nó chỉ từng đứa đang lần lượt đi vào, giới thiệu với Mạnh :

- Đây là Tùng, đây là Nghị, đây là Đạt ! Tùng là em chị. Còn Đạt và Nghị là bạn cùng lớp với Tùng !

Ba ông nhóc lễ phép cúi chào các ông anh bà chị. Mạnh gật đầu đáp lễ lại từng đứa nhưng mắt nó lại nhìn chăm chú vào những chiếc cặp sách trên tay bọn nhóc. Bọn học trò ở thành phố lớn đi học có khác ! - Mạnh thầm nhủ - Cặp sách của đứa nào trông cũng thật “oách” ! Nhưng cái khiến Mạnh mê tơi là cặp sách nào cũng có hình một con chim ưng xòe cánh thêu ở góc, trông vô cùng sống động. Ngày mai mình sẽ kêu anh Quý chở đi mua một chiếc cặp giống hệt như vậy mới được. Tụi bạn trong lớp thấy mình ôm chiếc cặp này cứ gọi là lé mắt ! Từ lúc đó, ý nghĩ về chiếc cặp sách có thêu hình chim ưng cứ bám riết lấy đầu Mạnh khiến nó chẳng còn tâm trí đâu để ý đến câu chuyện của bọn Quý ròm nữa.

Sáng hôm sau, mọi người đi làm đi học cả, chỉ có Mạnh và bà ở nhà.

Ngồi trò chuyện với bà một lát, Mạnh chui vào phòng Quý ròm. Nhìn đồng chai lọ đủ kiểu đủ cỡ của ông anh xếp hàng trên giá, Mạnh cảm thấy ngứa ngáy quá chừng. Đã mấy lần nó định lấy lại một món xuống sờ soai chơi nhưng nhớ đến “vụ nổ” kinh hồn hôm qua, nó dậm ngăn ngừa và cuối cùng đành từ bỏ ý định mạo hiểm của mình.

Chẳng biết làm gì cho hết giờ, Mạnh lôi sách ra đọc. Nhưng ngăn sách của Quý ròm chỉ toàn sách khoa học, chả có cuốn trình thám nào nên Mạnh chỉ rút ra vài cuốn, lật lật vài trang rồi lại nhét trở vô.

Rốt cuộc, suốt buổi sáng Mạnh chả có gì giải trí, cứ loay hoay đi tới đi lui trong nhà để đợi Quý ròm về. Vì vậy, vừa thấy ông anh bước chân qua khỏi cổng, nó đã mừng rỡ chạy vù ra đón.

Quý ròm vỗ lên lưng Mạnh:

- Hồi sáng đến giờ mà làm gì?

Mặt Mạnh xịu xuống:

- Em chả làm gì cả! Buồn thấy mồ!
- Thôi, được rồi! - Quý ròm an ủi - Để chiều nay tao chở mày đi chơi!
- Đi đâu? - Mạnh tò mò.
- Mày muốn đi đâu tao chở đi đó!

Mạnh gãi cổ:

- Nhưng em có biết chỗ nào đâu mà đi?
- Thiếu gì chỗ! - Quý ròm nhún vai, rồi nó xòe tay ra bấm từng ngón - Sở thú nè, hồ Kỳ Hòa nè, Đầm Sen nè, công viên Văn Thánh nè, khu du lịch Thanh Đa nè...

Mạnh đột ngột hỏi:

- Trong mấy chỗ anh kể, có chỗ nào bán cặp sách không?
- Câu hỏi đâm ngang của ông em làm Quý ròm cụt hứng. Nó thở dài ngán ngẩm:
- Tao nói chuyện đi chơi, mày lại nói chuyện đi mua đồ!

Mạnh chớp mắt :

- Thì đi mua đồ xong mình đi chơi !
- Không nỡ làm phật lòng ông em từ Vũng Tàu lặn lội lên đây thăm mình, Quý ròm đành nở một nụ cười méo xẹo :
- Thôi được, lát chiều tao chở mày đi mua cặp sách trước ! Sau đó mình đi chơi !

Khi tuyên bố như vậy, Quý ròm không ngờ rằng cái khoản “đi chơi” hấp dẫn kia chẳng bao giờ xảy ra.

Cái cặp sách mà thằng Mạnh định mua rốt cuộc chẳng có nơi nào bán. Suốt buổi chiều hai anh em lếch thếch đèo nhau đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, xộc vào cả các siêu thị đồ sộ, vẫn chẳng tìm thấy chiếc cặp sách nào có thêu hình chim ưng. Những người bán hàng khẳng định rằng họ chưa từng bán chiếc cặp nào như vậy.

Một đứ đừ vì cuộc tìm kiếm vô vọng, Quý ròm nghi ngờ ngó Mạnh :

- Hay là mày nhầm !
- Nhầm gì cơ ?
- Chiếc cặp chim ưng ấy ! Trên đời này làm gì có chiếc cặp như vậy !
- Có mà ! Chính mắt em thấy rõ ràng !

Quý ròm trợn mắt :

- Mày nhìn thấy ở đâu ?
- Ở nhà chị Hạnh ấy - Mạnh liếm môi - Thằng Tùng và đám bạn nó đưa nào mà chả có một chiếc cặp chim ưng.

Tiết lộ của Mạnh làm Quý ròm bật ngửa. Nó đưa hai tay lên trời, thẳng thốt kêu :

- Trời ơi là trời ! Đất ơi là đất !

Thái độ của ông anh làm Mạnh chột dạ, nó nuốt nước bọt :

- Em nhìn thấy thật mà !
- Thì tao có bảo là mày không nhìn thấy đâu ! - Giọng Quý ròm đau khổ - Nhưng nếu mày nói điều đó ngay từ đầu thì tụi mình đâu có phải chạy lòng vòng đến rã cả buổi chiều như thế ! Chỉ việc tới gặp thằng Tùng hỏi nó mua chiếc cặp sách ở đâu rồi nhờ nó chỉ đường cho mình tới đó là xong !

- Em đâu có ngờ chiếc cặp đó lại hiếm đến thế ! - Mạnh ấp úng phân trần.

Quý ròm cười mũi :

- Chiếc cặp hiếm mà người như mày cũng hiếm ! Hay ho gì chiếc cặp đó mà phải lòng sục cho mệt xác !

Miệng tuy nói vậy Quý ròm vẫn mím môi lộc cộc đạp xe chở Mạnh đi kiếm thằng Tùng.

2. Tập 11 - Theo Dấu Chim Ưng - Chương 03-04

Chương 3

Gửi xe cho bà bán thuốc lá dưới chân cầu thang, Quý ròm nắm tay Mạnh phóng vù lên những bậc cấp.

Vừa thò tay nhấn chuông, chợt nhác thấy con Tai To đứng sau cửa lưới, Quý ròm hỏi lớn:

- Tai To chú mày có nhà không?

Tai To lúc lắc đôi tai dài chưa kịp “trả lời” thì nhỏ Hạnh đã chạy ra:

- Quý ròm kéo tay Mạnh, than thở:

- Tôi dẫn thằng Mạnh đi kiếm thằng Tùng! Tụi nó làm khổ tôi quá xá!

- Chuyện gì thế? - Nhỏ Hạnh lật đật mở cửa, ngơ ngác hỏi.

Quý ròm không trả lời thẳng câu hỏi của bạn. Mà nheo mắt hỏi lại:

- Thằng Tùng có một chiếc cặp sách phải không?

- Ủ! - Nhỏ Hạnh gật đầu, vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao.

Quý ròm lại gật gù:

- Và trên chiếc cặp sách đó có hình một con chim ưng?

Nhỏ Hạnh lại gật đầu.

- Thế đấy! - Quý ròm nhún vai - Mọi tai họa đều từ đấy mà ra!

Nhỏ Hạnh thót bụng lại:

- Tai họa gì?

Quý ròm dang hai tay:

- Suốt từ trưa đến giờ thằng Mạnh bắt tôi chở đi khắp phố đến vẹo cả lưng để tìm mua cho bằng được một chiếc cặp giống hệt như thế! Nhưng tìm muốn rớt con mắt mà chẳng được tích sự gì! Thế là đành phải mò tới đây!

Nhỏ Hạnh “xí” một tiếng:

- Có vậy mà Quý cứ nói lung tung làm Hạnh tưởng có chuyện gì ghê gớm!

Rồi quay vào nhà trong, nhỏ Hạnh hắng giọng gọi:

- Tùng ơi, Tùng!

Ở trên gác thằng Tùng “ơ” lên một tiếng và lẹ làng phóng xuống, theo sau có cả thằng Đạt.

- Chị kêu em có chuyện gì thế? - Tùng hỏi.

Nhỏ Hạnh chỉ Mạnh:

- Anh Mạnh muốn mua một chiếc cặp sách giống như chiếc cặp của em nhưng không biết người ta bán ở đâu! Em chỉ chỗ cho anh đi!

- Loại cặp sách đó ở đâu chẳng có! - Tùng giương mắt ngó Mạnh - Anh cứ đến các cửa hiệu bán dụng cụ học sinh ấy!

- Xạo đi mày! - Quý ròm đứng bên cạnh khịt mũi chen ngang - Tụi tao tìm muốn nổ con người mà có thấy một chiếc cặp nào giống như chiếc cặp của mày đâu!

- Trời đất, em xạo mấy anh làm chi! - Tùng nhăn nhó, rồi nó chỉ tay qua thằng Đạt - Không tin anh hỏi bạn em coi!

- Khỏi hỏi! - Quý ròm lạnh lùng - Tụi tao đã hỏi những người bán hàng rồi! Họ bảo họ chưa từng thấy một chiếc cặp có thêu hình chim ưng như vậy bao giờ!

- Chiếc cặp... thêu hình chim ưng ư? - Tùng hỏi lại, giọng nó đột nhiên trở nên lúng túng.

Không để ý đến sự thay đổi trên nét mặt của Tùng, Quý ròm thản nhiên gật đầu:

- Ủ! Giống như chiếc cặp của mày ấy! Chiếc cặp của mày có thêu hình chim ưng phải không?

- Dạ!

Tùng gật đầu và khẽ đánh mắt sang Đạt.

- Thế mày mua chiếc cặp đó ở đâu? - Quý ròm lại hỏi.

Tùng ngập ngừng một lát rồi cắn môi đáp:

- Thực ra cái hình chim ưng đó không phải là hình thêu! Cái đó là hình do em dán vào!

- Dán vào ư? - Mạnh bật nói, giọng không nén vẻ sững sốt - Sao trông giống y như thêu vào vậy?

Tùng chép miệng giải thích:

- Đó là loại hình đề-can trong giấy bọc kẹo chewing-gum! Muốn in hình vào đâu, mình đặt đề-can lên đó rồi lấy tay chà mạnh, cái hình sẽ lập tức in qua!

Quý ròm hát hàm:

- Đâu, mày đem cái cặp ra tao nhìn thử xem!

Khi Tùng đem chiếc cặp ra, Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh lập tức chụm đầu ngấm ngấm, thậm chí Mạnh còn lấy tay sờ tới sờ lui trên tấm hình để tin chắc rằng đó không phải là con chim ưng được thêu sẵn vào cặp.

Vừa rờ rẫm, Mạnh vừa tặc lưỡi xuýt xoa:

- Hay thật! Thế mà mình cứ tưởng!

Quý ròm không bỏ lỡ cơ hội để cà khía thằng nhóc.

- Rõ là trông gà hóa cuốc! - Nó huých khuỷu tay vào hông Mạnh - Từ nay muốn gì mày phải nhìn trước ngó sau cẩn thận, đừng có mắt nhắm mắt mở rồi ra sức hành hạ ông anh mày như chiều nay nữa đấy nhé!

Quý ròm làm Mạnh tên tò. Mạnh giả tảng bằng cách quay sang Tùng:

- Em mua những thỏi chewing-gum có hình đề-can này ở đâu thế?

- Ở cửa hiệu gần trường.

- Vậy ngày mai đi học em mua giùm anh mấy thỏi được không?

- Tùng chớp mắt:

- Anh cũng định dán hình lên cặp?

- Tất nhiên rồi! Chứ chẳng lẽ để dán lên trán?

Mạnh cười đáp, nhưng giọng khôi hài của nó chẳng làm Tùng nhếch mép tí ti, thậm chí còn khiến mặt mày thẳng này lộ vẻ căng thẳng.

Trong khi Tùng đang ngần ngừ thì Đạt bỗng vọt miệng:

- Hình đề-can có nhiều loại lắm! Ngoài hình chim ưng, còn có hình sư tử chúa, hình voi bay, hình bầy chú lùn...

Đạt chưa kịp quảng cáo dứt câu, Mạnh đã nhún vai cắt ngang:

- Anh chỉ thích hình chim ưng thôi! Mấy hình kia chán bỏ xừ, chả có gì hay ho!

Vẻ cương quýng của Mạnh khiến Đạt cụt hứng nín thinh.

- Được rồi! - Cuối cùng Tùng chép miệng - Trưa mai đi học về, em sẽ đem hình đến cho anh.

Trưa hôm sau, y hẹn, vừa đi học về đến nhà, Tùng liệng đại chiếc cặp lên bàn rồi lật đật phóng xe qua nhà Quý ròm.

Mạnh đang ngồi nghịch với con búp-bê chạy pin của nhỏ Diệp trước hiên, thấy Tùng xuất hiện, liền đứng bật dậy:

- Có hình rồi hả Tùng?

- Tùng xuống xe. Nó móc túi lấy ra mấy thỏi kẹo:

- Em mua cho anh bốn thỏi!

Mạnh liếm môi:

- Toàn hình chim ưng hả?

- Chỉ có hai thỏi là có hình chim ưng thôi! - Tùng ấp úng - Hai thỏi kia là hình khủng long và hình thẳng người gỗ!

Mạnh ngạc nhiên:

- Em mua hình khủng long và hình thẳng người gỗ chi! Anh dặn chỉ mua hình chim ưng thôi mà!

Tùng gãi cổ:

- Em mua phòng hồ vậy thôi! Anh thích hình nào thì dán hình đó!

Rồi nó đưa mắt nhìn quanh hỏi:

- Cặp sách của anh đâu?

- Anh chưa mua! Lát nữa anh Quý về anh sẽ nhờ anh chở đi mua!

- Anh không cần phải mua cặp ở đây! - Tùng bỗng nói - Những chiếc cặp như vậy ở Vũng Tàu người ta bán thiếu gì! Lại rẻ nữa!

- Sao em biết cặp ở dưới anh rẻ hơn ở trên này? - Mạnh cười hỏi.

Tùng nhún vai:

- Chuyện đó ai chẳng biết! Ở những thành phố lớn vật giá bao giờ chả đắt đỏ hơn!

Thẳng Tùng nói năng hệt người lớn, cái kiêu nhún vai của nó lại càng y hệt. Con nhà báo có khác! Mạnh nghĩ và cố mím môi để khỏi phì cười.

- Thôi được! Nếu đúng như em nói thì anh sẽ về Vũng Tàu mua vậy!

Nghe Mạnh nói vậy, Tùng tươi tỉnh quay xe ra:

- Em về đây!

- Ừ, anh cũng vô nhà đây! Cảm ơn em nhé!

Mạnh nói, nhưng thay vì vô nhà nó vẫn đứng đực lai chỗ nhìn theo Tùng bằng ánh mắt đăm chiêu.

Đến khi thằng nhóc khuất sau góc đường, Mạnh cúi xuống mân mê mấy thỏi kẹo trên tay rồi lần lượt bóc ra từng thỏi một.

Quả như Tùng nói, ở mỗi thỏi kẹo, giữa lớp giấy bọc ngoài và lớp giấy bạc bên trong là một tấm đề-can có in hình. Mạnh không quan tâm đến tấm hình khủng long và tấm thằng người gỗ. Nó cầm hai tấm đề-can có in hình chim ưng đưa lên sát mắt xoay ngang xoay dọc xem xét một hồi rồi cau mày lắm bầm:

- Lạ thật! Có gì bí ẩn trong những tấm hình này nhỉ?

Chương 4

Sao, thằng Tùng đã đem mấy “con chim ưng” đến cho mày chưa?

Vừa ôm cặp bước vô nhà, nhác thấy Mạnh ngồi thư trên chiếc xa-lông giữa phòng khách, Quý ròm hỏi ngay.

- Rồi! Nó vừa đem tới!

Mạnh vừa đáp vừa rút mấy tấm hình trong túi áo chìa ra trước mặt ông anh.

Quý ròm cầm mấy tấm hình nghiêng ngó một hồi rồi trả lại:

- Hình đẹp đấy chứ?

- Thì đẹp! Nhưng... Nhưng...

Vẻ ấp úng của Mạnh khiến Quý ròm nheo mắt:

- Mày mới bị trúng gió hả?

- Đâu có! - Mạnh thật thà - Ai bảo anh vậy?

- Cần quái gì ai bảo! - Quý ròm cười láu lỉnh - Chỉ những người trúng méo miệng mới nói năng lắp bắp như mày vừa rồi thôi!

- Không phải em lắp bắp! - Mạnh vò đầu - Nhưng chuyện này kỳ lạ lắm!

- Chuyện gì vậy? - Quý ròm vội nghiêm mặt.

Mạnh tắc lưỡi:

- Hình như có cái gì đó đằng sau tấm hình chim ưng này!

- Trời đất! - Quý ròm vung tay - Đằng sau những tấm hình này là keo dán chứ có quái gì đâu mà kỳ lạ! Người ta phết keo khô lên đó để mình muốn dán đâu thì dán...

- Không phải em nói chuyện đó! - Mạnh nhăn mặt cắt ngang lời ông anh.

- Chứ mày muốn nói chuyện gì?

Mạnh hít vào một hơi:

- Em muốn nói là có một điều gì đó rất bí ẩn trong chuyện này!

- Rất bí ẩn? - Quý ròm thô lỗ mắt.

- Ủ! - Mạnh gật đầu - Em cảm thấy có một điều gì đó không bình thường...

- Tao biết rồi! - Quý ròm vọt miệng.

- Anh biết! - Tới phiên Mạnh ngạc nhiên.

- Ủ! - Quý ròm gục gặc đầu và kéo dài giọng - Cái không bình thường đó chính là cái đầu mày!

- Anh đừng có giễu cợt em! - Mạnh kêu lên - Chuyện em nghi ngờ là có thật đấy!

- Có thật cái khỉ mốc! - Quý ròm hừ mũi - Mà thì lúc nào chả nghi ngờ! Tao còn lạ gì “cái đầu hình sự” của mày!

Giọng điệu cà khịa của ông anh khiến bụng Mạnh tức sôi. Nó bứt tai:

- Nhưng lần này anh phải tin em! Em có chứng cứ đàng hoàng!

- Chứng cứ! - Quý ròm nhếch mép - Chứng cứ gì?

Mạnh hăm hở:

- Những con chim ưng đó!

- Những con chim ưng sao?

Mạnh lộ vẻ nghiêm trọng:

- Tại sao tụi thằng Tùng đưa nào cũng dán hình chim ưng lên cặp mà không dán những hình khác?

- Thế thì sao? - Quý ròm vẫn chưa hiểu ông em của mình định dẫn dắt câu chuyện đến đâu.

Mạnh gãi gáy:

- Thế thì... có nghĩa tụi nó là những thành viên của một băng đảng nào đó chứ sao!

- Trời ơi là trời! Mạnh ơi là Mạnh! - Mạnh vừa dứt câu, Quý ròm bật giữa người ra ghế cười sằng sặc - Băng đảng nào lại khùng đến mức sử dụng toàn bọn nhóc tì hỉ mũi chưa sạch thế hờ trời!

Vẻ chế nhạo của Quý ròm khiến Mạnh đỏ mặt:

- Biết đâu được! Em thấy chuyện này đáng nghi lắm!

- Đó là tại mày đọc sách trinh thám và xem phim hình sự nhiều quá nên tưởng tượng lung tung thế thôi! Nếu nhìn đâu cũng ra kẻ cướp như mày thì thành phố này có hàng đồng!

Mạnh nhăn nhó:

- Em đâu có bảo tụi thằng Tùng là kẻ cướp?

Quý ròm ngồi thẳng dậy. Nó nheo mắt nhìn ông em:

- Thế mày nói cái “đảng Chim Ưng” này làm những trò trống gì? Trán lột, buôn ma túy hay hoạt động gián điệp?

Câu hỏi kháy của ông anh làm Mạnh nhột nhạt quá xá. Nó khẽ cựa quậy người trên ghế và đáp bằng giọng ỉu xiu:

- Em chẳng bảo như thế! Em chỉ cảm thấy có điều gì đó không bình thường trong chuyện này thôi!

- Chả có gì là không bình thường cả! - Quý ròm nhún vai - Chuyện sưu tầm những hình ảnh ưa thích để dán lên cặp, lên áo hay lên nón là chuyện xưa như trái đất. Bất cứ ai cũng có thể dán lên người một con chim ưng như thế cả!

- Nhưng thái độ của thằng Tùng rất kỳ lạ! - Mạnh chép miệng, cố tìm cách trình bày những ngờ vực của mình - Nó có vẻ lo lắng khi em hỏi về tấm hình chim ưng.

Quý ròm buông thông:

- Đó là mày tưởng thế thôi!

- Hoàn toàn không phải tưởng tượng! - Mạnh mím môi - Ngay từ khi phát hiện ra sự bối rối của nó, em đã quan sát kỹ. Khi hỏi về tấm hình chim ưng, em thấy nó và thằng Đạt lăm lét nhìn nhau như thăm trao đổi điều gì đó. Thậm chí thằng Đạt còn muốn ngăn em mua tấm hình chim ưng này. Hôm qua anh không nghe nó “quảng cáo” liên tu bất tận về các tấm hình sư tử chúa, voi bay hay bầy chú lùn gì đó sao?

Quý ròm thở một hơi thườn thượt:

- Tao chẳng thấy có gì đáng ngờ trong toàn bộ câu chuyện của mày cả!

Mạnh có vẻ cụt hứng trước sự hồ hững của ông anh. Đang định đứng dậy, nó chợt nhớ ra một chuyện:

- Còn điều này nữa!

- Gì?

Mạnh khịt mũi:

- Trưa nay, lúc đưa mấy thỏi chewing-gum có hình chim ưng cho em, thằng Tùng đột ngột khuyên em không nên mua cặp sách ở thành phố. Nó bảo cặp ở Vũng Tàu rẻ hơn.

Quý ròm cười:

- Như vậy là nó tốt với mày quá rồi còn gì?

- Anh đừng có bốn cọt những điều em nói! - Mạnh cau mặt, giọng nó ầm ục pha lẫn đe dọa - Rồi anh sẽ thấy chuyện này không đơn giản như anh nghĩ đâu!

- Thế mày cho là nó phức tạp lắm hay sao? Quý ròm có vẻ muốn trêu tức ông em đến cùng.

Đến đây thì Mạnh hết nhẫn nại nổi. Nó đứng vụt lên khỏi ghế:

- Anh cứ đợi đấy! Em sẽ chứng minh cho anh thấy những con chim ưng này đang chứa đựng những bí mật gì. Không phải tự nhiên mà tại thằng Tùng không muốn em xuất hiện ở đây với chiếc cặp có in hình chim ưng trên tay.

Trưa đó, Mạnh ngồi vào bàn ăn với vẻ trầm ngâm. Thái độ coi thường của Quý ròm đối với những nhận xét của nó khiến bụng nó tức anh ách. Được rồi, nếu anh Quý không chịu tin mình, mình cũng chẳng cần lôi kéo anh vào chuyện này! Tự mình sẽ đi tìm hiểu lấy! Mạnh vừa nghĩ ngợi vừa và cơm một cách lơ là.

- Cháu làm sao thế? - Bà hỏi.

Mạnh ngơ ngác:

- Cháu có làm sao đâu ạ!

- Bà thấy cháu ăn uống uể oải làm sao ấy!

Mạnh chống chế:

Dạ, có lẽ cháu ăn sáng trễ nên bây giờ bụng vẫn còn no.

Bụng Mạnh quả còn no thật nhưng dĩ nhiên không phải vì “ăn sáng trễ” mà vì ầm ục về sự nhạo báng của Quý ròm. Vì vậy, ăn qua loa hai chén, nó buông đũa đứng lên. Nhỏ Diệp cười nói:

- Anh Mạnh biết chiều nay mẹ làm bún nên anh để dành bụng.

- Con đừng nói vậy!

Mẹ sợ Mạnh mắc cỡ nên nạt nhỏ Diệp khiến nó thè lưỡi và vội vàng rụt cổ lại.

Trong bàn chỉ có Quý ròm biết tại sao thằng Mạnh ăn cơm không vô nhưng nó chẳng nói gì, chỉ đưa mắt nhìn theo “ông em hình sự” của mình, bụng cười thầm :Thật chưa thấy ai như thằng oắt này! Lớn lên thế nào nó cũng thi vào Đại học công an!

Mạnh không biết Quý ròm tiếp tục cười thầm nó, vẫn kiên quyết thi hành kế hoạch của mình.

Đầu giờ chiều, nó mon men lại gần nhỏ Diệp:

- Chị Diệp này!

- Gì thế anh Mạnh?

- Chị có biết thằng Tùng em của chị Hạnh không?

- Biết.

Mạnh liếm môi:

- Thế chị có biết nó học trường nào không?

- Tùng học trường Họa Mi, chung trường với em!

Mạnh “à” một tiếng và gục gật đầu. Trường Họa Mi tức là trường ba nhỏ Diệp, tức câu Hai nó dạy. Năm ngoái, nó có đi với Quý ròm đến đó một lần.

Nhỏ Diệp lộ vẻ ngạc nhiên trước sự dò hỏi của Mạnh:

- Anh hỏi trường của Tùng làm gì thế?

- Hỏi chơi vậy thôi!

Mạnh chối quanh, rồi sau một thoáng phân vân, nó lại “hỏi chơi” tiếp:

- Thế chị có hay gặp thằng Tùng ở trên trường không?

- Thỉnh thoảng thôi!

- Thỉnh thoảng thôi à!

- Ừ! Nó là con trai, em là con gái, lên trường đâu có chơi chung với nhau. Nó lại học lớp bốn, còn em học lớp năm.

Mạnh nuốt nước bọt:

- Nhưng chị có nhìn thấy chiếc cặp đi học của thằng Tùng chứ?

- Chiếc cặp đi học ư? - Nhỏ Diệp tròn xoe mắt - Em chẳng nhớ nữa. Nhưng tất nhiên là mỗi đứa học sinh đều có một chiếc cặp.

Mạnh lại gục gà gục gặc. Nó làm bộ thế thôi chứ bụng đã nản lắm. Cuộc điều tra đầu tiên trong kế hoạch của nó xem ra chẳng ăn thua gì. Hỏi gì, nhỏ Diệp cũng ngơ ngơ ngác ngác, đúng là bọn con gái!

- Nhưng em hỏi chiếc cặp của Tùng để làm gì? - Tới phiên nhỏ Diệp hỏi lại.

- Em muốn mua một chiếc cặp như thế! - Mạnh thản nhiên - Chiếc cặp đẹp ghê là!

- Tưởng gì! - Nhỏ Diệp thở phào - Anh muốn mua thì chiều nay em dẫn anh đi mua. Những chiếc cặp như thế người ta bán thiếu gì!

Mạnh giả bộ ngây thơ:

- Nhưng phải là chiếc cặp có thêu hình chim ưng như của thằng Tùng cơ!

Thêu hình chim ưng ư? - Nhỏ Diệp ngẩn người ra - Thêu ở đâu?

- Thì thêu ngay trên cặp chứ đâu! - Mạnh vò đầu - Chẳng lẽ chị không nhìn thấy tấm hình đó bao giờ sao?

- Em không để ý! - Nhỏ Diệp hồn nhiên - Nhưng nếu thằng Tùng mua được một chiếc cặp có hình chim ưng thì mình cũng có thể mua được một chiếc cặp như thế.

Rồi nó gật đầu sốt sắng:

- Được rồi, lát chiều em sẽ dẫn anh đi lùng. Em nghĩ thế nào mình cũng mua được.

Sự nhiệt tình của nhỏ Diệp làm Mạnh đỡ khóc đỡ cười. Nó quay mặt đi chỗ khác, miệng méo xẹo:

- Thôi để hôm khác đi! Đâu có cần phải mua gấp như vậy!

Rồi nó sợ nhỏ Diệp hỏi tới hỏi lui đâm ra rắc rối, vừa nói xong, Mạnh đứng dậy bỏ đi liền, mặc cho bà chị ngồi phía sau ngó người giương mắt ngó theo.

3. Tập 11 - Theo Dấu Chim Ưng - Chương 05-06

Chương 5

Lần quần trước cổng trường Họa Mi gần cả tiếng đồng hồ, Mạnh đã bắt đầu sốt ruột. Cứ chốc chốc nó lại rảo ngang qua quán chè trước cổng, bồn chồn liếc mắt vào chiếc đồng hồ treo sát vách tường phía trong.

Kim đồng hồ nhích từng bước chậm chạp khiến Mạnh phát chán. Thậm chí có lúc Mạnh tưởng những cây kim đã ngủ gục trên mặt số. Mạnh thấy chúng cứ đứng yên hoài hoài.

Đã vậy, mỗi khi Mạnh lượn qua trước cửa và thập thò đưa mắt nhìn vào, bà chủ quán lại đon đả:

- Ăn chè hả cháu? Nào, chè đậu đen, đậu đỏ bánh lọt, chè chuối chè đậu xanh, cháu ăn thứ nào?

Những lúc như vậy Mạnh phải lắc đầu quầy quậy và đỏ mặt vội vã bước đi.

Trưa nay, Mạnh một mình mò tới đây đâu phải để ăn chè. Mạnh chỉ muốn theo dõi tụi thằng Tùng. Mạnh muốn khám phá bí mật của những tấm hình chim ưng trên cặp sách của bọn nhóc. Những tấm hình kia thực ra cũng chẳng có gì là kỳ quái nhưng thái độ của tụi thằng Tùng làm Mạnh xiết bao ngờ vực. Khi dò hỏi về tấm hình chim ưng, Mạnh như đọc thấy nỗi lo lắng thấp thoáng trong mắt Tùng và Đạt. Tụi nó lại có vẻ không muốn mình dán tấm hình chim ưng lên cặp sách. Tại sao thế nhỉ? Chẳng lẽ tụi nó có điều gì khó nói?

Hôm qua, Mạnh đã thổ lộ những nghi ngờ của mình với Quý ròm. Nhưng ông anh của nó không chia sẻ thì chớ, lại còn chế giễu nó tới tấp mày mặt làm nó tức điên. Chính vì vậy mà hôm nay nó phải “đơn thương độc mã” quyết đi điều tra cho bằng được. Nó phải chứng minh cho Quý ròm thấy cái đầu của nó cũng “bình thường” như mọi người thôi.

Tiếng trống tan trường đổ một hồi dài làm Mạnh giật thót. Nó lập tức đứng lùi vào sau dãy hàng quán bên đường, thấp thỏm dán mắt về phía cổng trường.

Mạnh ngóc cổ đợi một lúc thì cánh cổng sắt có chấn song xích mở. Và từ bên trong bọn học trò lũ lượt chen chúc tuôn ra. Bọn học trò quỷ quái này khi chưa ra khỏi sân trường còn vờ giữ ngay hàng thẳng lối dưới cặp mắt giám sát của thầy cô, nhưng lúc tiến gần đến cổng liền túa ra chạy băng lên và hò hét xô đẩy nhau loạn xạ. Dù chẳng biết làm gì, đứa nào cũng cố tìm cách thoát ra bên ngoài nhanh hơn đứa bên cạnh, tiếng hò hét cãi cọ vang cả một góc đường. Thậm chí nhiều đứa còn vung cặp nện nhau túi bụi khiến đám con gái nhút nhát cứ rúm người lại và thét lên the thé.

Mạnh nhanh chóng nhận ra nhỏ Diệp trong đám con gái đang luống cuống dạt ca vào một bên cổng kia. Nó vội ngồi thụp xuống và vờ gãi đầu để giấu mặt sau cánh tay.

Nhưng sự cẩn thận của Mạnh hoàn toàn thừa thãi. Nhỏ Diệp ra về chung với một đám bạn, vừa đi vừa mãi mê tán gẫu, chẳng để ý gì đến chung quanh.

Mạnh thở phào một hơi và lại đánh mắt về phía cổng trường. Lần này, vừa quay đầu nhìn, môi nó lập tức mím lại. Một nhóm năm đứa gồm Tùng, Nghị, Đạt và hai đứa Mạnh không biết mặt đang từ bên trong ôm cặp lững thững tiến ra. Lốp thằng Tùng về trễ nên tụi nó đi đứng có vẻ ung dung, không chen lấn tranh giành như đám học trò vừa rồi.

Và cũng như tụi nhỏ Diệp khi nãy, thằng Tùng và đám bạn thản nhiên đi lướt qua chỗ Mạnh nấp, chẳng buồn trông ngang liếc dọc.

Sau khi ngồi nán thêm một lúc, Mạnh lò dò bước ra khỏi hàng hiên. Nhưng chưa kịp co giò đuổi theo tụi thằng Tùng, Mạnh đã hoảng hốt thụt ngay vào, ba của Quý ròm vừa chạy ngang qua trước mặt nó. Hú vía, cậu Hai dạy ở trường này mà mình quên khuấy đi mất! - Mạnh áp tay lên ngực - May mà cậu không trông thấy! Nếu cậu nhìn thấy mình bảo mình leo lên xe cho cậu chở về, kế hoạch của mình bữa nay xem như hỏng bét bẻ bẻ!

Mạnh đành phải chờ thêm một lúc, và lần này trước khi thò đầu ra, nó thận trọng chu đáo dáo dác nhìn quanh, bụng nơm nớp sợ một người quen nào đó bất chợt nhận ra nó.

Tụi thằng Tùng mãi chuyện nên đi không nhanh. Mạnh khua chân vài lượt đã đuổi tới nơi. Dĩ nhiên Mạnh không dám đến gần. Nó đi xa xa, mắt dán chặt vào những chiếc cặp trên tay bọn nhóc.

Láo liên dòm đó một hồi, Mạnh thở dài thất vọng. Trái với sự dự đoán của nó, chỉ có những chiếc cặp của Tùng, Nghị, Đạt dán hình chim ưng, giống như nó đã từng nhìn thấy ở nhà nhỏ Hạnh. Chiếc cặp trên tay hai đứa còn lại đều trống trơn, không có một tấm hình nào. Chẳng lẽ mình đoán sai? - Mạnh nhíu mày lẩm bẩm - Chẳng lẽ việc dán những tấm hình chim ưng lên cặp sách chỉ là một trò chơi tùy hứng của ba đứa Tùng, Đạt, Nghị? Chẳng lẽ đó không phải là dấu hiệu của một băng đảng nhóm nào?

Đang loay hoay nghĩ ngợi, Mạnh chợt khựng lại.

Trước mặt nó, hai thằng nhãi to con cỡ Tiểu Long, mặt mày bặm trợn, thành linh hiện ra ở góc đường và lững thững đứng chắn ngang lối đi của tụi thằng Tùng.

Một đứa đầu đinh, một đứa mặt rỗ hoa, cả hai tướng mạo đều dữ dằn phát khiếp. Hai đứa vừa xuất hiện, chưa nói một tiếng nào, năm ông nhóc trường Hòa Mi đã hồn vía lên mây, vội vã đứng túm cả vào một chỗ.

Thằng đầu đinh bước tới một bước, cười hềnh hếch:

- Nào! Đứa nào muốn yên ổn về nhà với mẹ nào?

Bọn nhóc im thít, không đứa nào hé môi.

Thằng đầu đinh lướt mắt trên những khuôn mặt lấm lét của tụi thằng Tùng, hừ mũi:

- Tụi mày cầm hết cả rồi hay sao thế?

Bộ tịch hung hãn của đối phương khiến mặt mày bọn nhóc càng thêm nháo nhác. Nhưng vẫn không đứa nào lên tiếng, chỉ có những cẳng chân bồn chồn ngo ngoay.

Thằng mặt rỗ bây giờ mới háng giọng:

- Nếu sợ riu hết cả lưỡi rồi thì thôi! Bây giờ tụi mày đưa một tiến lên, nộp tiền “mãi lộ” rồi xéo!

Mạnh nấp sau cột đèn dòm ra, trống ngực đập thình thịch. Nó không ngờ ở một thành phố lớn như vậy, bọn trấn lột học trò vẫn ngang nhiên hoành hành giữa thanh thiên bạch nhật. Và càng quan sát, Mạnh càng đâm lo. Kiểu này thì thằng Tùng và lũ bạn nó chết tới nơi mất. Đã mấy lần Mạnh chồn vờn tính nhào ra nhưng trông thấy tướng tá của hai tên trấn lột, nó bỗng đâm rợn. Hai thằng to đùng như hai ông hộ pháp, trong khi nó chẳng nhìn hơn tụi thằng Tùng bao nhiêu, nếu xông ra cũng chẳng làm được trò trống gì, chỉ tổ đưa lưng cho đối thủ nện.

Mạnh cũng nghĩ đến chuyện chạy về nhà phi báo cho Quý ròm để Quý ròm kêu Tiểu Long đi cứu viện. Nhưng ý nghĩ đó thoát hiện ra đã biến ngay. Bây giờ chạy về nhà triệu được Tiểu Long ra tới nơi thì đối thủ đã bỏ đi từ đời tám hoánh.

Nghĩ tới nghĩ lui chẳng được kế nào, Mạnh nhấp nhồm như ngồi phải tổ kiến, bụng không ngớt kêu khổ thầm.

- Ê, thằng oắt kia! Lại đây!

Thằng đầu đinh thành linh chỉ tay vào một trong hai đứa bạn của Tùng, Nghị, Đạt, khô giọng ra lệnh.

Thằng nhóc bị “chiếu tướng” mặt mày xám ngoét. Nó ôm cứng chiếc cặp trước bụng và cố dán vào tụi bạn như để tìm sự che chở.

Thấy “con môi” không chịu vâng lời, cặp lông mày thằng đầu đinh nhăn tít. Nó gầm lên:

- Mày có lại không thì bảo!

- Tiếng gầm của đối phương làm thằng nhóc mất vía.

- Dạ, dạ, để em lại...

Vừa lấp bắp nó vừa lê chân bước tới, cặp mắt sợ sệt đảo lia lịa.

- Lẹ lên! - Thằng đầu đinh tiếp tục gầm gừ - Tụi ông mà nổi dóa lên là khôn cho mày đấy!

So với đồng bọn, thằng mặt rỗ có vẻ “thực tế” hơn. Nó chả buồn hù dọa. Mà hăm hờ chìa tay ra:

- Đưa đây?

Thằng nhóc ngơ ngác:

- Đưa gì ạ?

- Còn hỏi nữa! - Thằng mặt rỗ nheo mắt - Có bao nhiêu tiền moi hết ra đây!

Thằng nhóc nuốt nước bọt:

- Em làm gì có tiền!

- Đừng dóc! Sáng nào mà tụi mày chả được ba mẹ gửi cho vài tờ vào túi!

- Nhưng em đã mua sạch hết rồi! - Rồi sợ đối phương không tin, thằng nhóc sốt sắng tường thuật - Hồi sáng mẹ em cho em hai ngàn, em mua một ngàn bánh mì, còn lại một ngàn, rồi lúc ra chơi em mua một bịch xi-rô hết năm trăm, còn năm trăm em vô căng-tin...

- Mày vô căng-tin hay vô đâu tao không cần biết! - Thấy nạn nhân kể dông dài, thằng đầu đinh sốt ruột cắt ngang - Tóm lại, không có tiền nộp thì nộp thứ khác! Nào lại đây cho tao xem mày có gì nào!

Thằng nhóc chưa kịp phản ứng, thằng đầu đinh đã chồm tới nắm vai nó kéo mạnh. Cú kéo thô bạo làm thằng nhóc chúi nhủi tới trước, suýt chút nữa đổ lăn kènh ra đất.

Trong nháy mắt, chiếc cặp từ tay nạn nhân đã sang tay của bọn trấn lột. Tay chân của bọn này nhanh như máy, thoáng một cái hai sợi dây khóa đã bị kéo bung. Cả hai châu đầu dòm.

Thằng mặt rỗ thò tay lôi ra một chồng tập. Nó cầm từng cuốn tập giữ mạnh, miệng nhả nhỏ hỏi:

- Có “ém” tờ bạc nào trong này không mày?

Nạn nhân lắc đầu, mắt đau khổ nhìn đối phương đang “hành hạ” từng cuốn tập của mình.

Nhưng thằng mặt rỗ không dừng lại ở đó. Rầy một hồi không thấy tờ bạc nào rơi ra, nó cáu tiết vút “xoạch” chồng tập xuống mặt đường, làu bàu:

- Toàn là đồ vô tích sự!

Thằng nhóc tính kêu lên nhưng nỗi sợ hãi đã làm quai hàm nó cứng đơ. Nó chỉ biết ứa nước mắt ngồi xuống lui cui nhặt nhanh mớ tập vương vãi.

Khi nó ôm chồng tập đứng lên, chiếc cặp từ tay thằng đầu đinh xoẹt thẳng vào ngực nó kèm theo tiếng quát:

- Xéo! Lần sau nếu không có đồng nào trong túi thì đừng để bọn tao thấy mặt nữa! Nhớ đấy!

Rồi thấy nạn nhân cứ đứng tại chỗ loay hoay phui phui, đập đập từng cuốn tập trước khi nhét vào cặp, thằng đầu đinh ngứa mắt bước tới đá vào mông thằng nhóc một phát:

- Còn không chịu biến đi hả?

Bất ngờ lãnh một cú đá đau điếng, thằng nhóc giật nảy người kêu “oái” một tiếng và một tay xách cặp một tay ôm tập nó ba chân bốn cẳng chạy tuốt ra xa.

Bộ tịch cuồng cuồng của thằng nhóc khiến thằng mặt rỗ đứng cạnh nhe răng cười khoái trá.

Đang cười bỗng nhiên nó im bặt và bất thần quay phắt lại phía sau lờ mắt ngắm nghía những nạn nhân còn lại. Chạm phải tia nhìn đe dọa của đối phương, bốn ông nhóc bắt giắc thót bụng lại và không hện mà cùng thối lui một bước.

Nấp đằng xa, Mạnh cũng đâm hồi hộp lây. Không khí khẩn trương trước mắt khiến nó muốn ngừng thở. Phen này chắc tới lượt thằng Tùng! Mạnh thắc thỏm nghĩ và bụng bỗng lo ngay ngáy.

Nhưng dường như để tăng thêm sự hồi hộp cho Mạnh, thằng mặt rỗ vẫn chưa chịu rời tới bọn Tùng, Nghị, Đạt. Nó ngoắt thằng nhóc đứng cạnh”

- Mày lại đây!

Nhớ đến tấm gương của bạn mình khi nãy, thằng nhóc không dám chần chờ. Nó riu riu bước lại.

Đội thằng nhóc đến gần, thằng mặt rồ mỉm cười thân thiện:

- Mày tên gì vậy?

Sự thay đổi thái độ của tên trăn lột làm thằng nhóc thoáng ngạc nhiên. Nhưng nó vẫn lễ phép đáp:

- Em tên Khánh!

- À, thì ra mày là thằng Khánh đấy! Tên mày hay ghê nhỉ!

Thằng mặt rồ gạt gù và trong lúc thằng Khánh chưa hết sửng sốt, nó vỗ vỗ tay lên vai thằng nhóc:

- Khánh này!

- Dạ.

- Chắc là trong túi mày không có tiền phải không?

Câu hỏi của đối phương làm Khánh chột dạ. Nó ấp úng:

- Dạ không ạ! Hồi sáng thì em có tiền nhưng...

- Mày khỏi kể! - Thằng mặt rồ đưa tay chặn ngang - Tất nhiên tao biết tiền hồi sáng mày đã mua bánh mì và uống xi-rô hết sạch cả rồi! Vì vậy tao chả buồn xét cặp của mày làm gì nữa!

Khánh ngược nhìn đối phương, giọng nhen nhóm hy vọng:

- Thế tụi anh cho em đi chứ ạ?

- Hẳn nhiên rồi! - Thằng mặt rồ dễ dãi - Tụi tao đâu phải là cô giáo giữ trẻ mà bám rịt lấy mày!

Nghe vậy, Khánh mừng rơn. Khánh nó vừa xốc cặp dợm chân định bước thì thằng mặt rồ đã thò tay níu vai nó lại:

- Hừm, gượm đã! Tao đã nói hết đâu!

- Còn gì nữa ạ?

Khánh lúng búng hỏi, mơ hồ cảm thấy tai họa chưa rời bỏ mình.

Thằng mặt rồ vẫn tiếp tục kiểu nói lấp lửng:

- Hẳn nhiên là tụi tao sẽ để cho mày đi. Bao giờ tao nói tao cũng giữ lời! Mày sẽ được ra về mà không phải tốn một đồng xu nào!

Khánh lại khấp khởi:

- Thế em đi được chưa ạ?

- Tất nhiên là được! Nhưng thế này này! - Thằng mặt rồ chém tay vào không khí, mắt nó đột ngột long lên và vẻ ồm ồm ở biến mất - Mày không phải nộp tiền nhưng phải để chiếc đồng hồ trên tay mày lại!

Đề nghị “cụ thể” của đối phương khiến mặt Khánh lập tức xám xịt. Nó giấu phắt cánh tay đeo đồng hồ ra sau lưng, miệng bài hải:

- Không được! Không được! Chiếc đồng hồ này mẹ em mới mua cho em!

- Không được cũng phải được! - Giọng thằng mặt rồ đánh lại - Nếu không để chiếc đồng hồ đó lại, kiếp này mày đừng mong trở về nhà ở với mẹ!

Tại ừ như xay lúa, Khánh chẳng buồn để ý đến giọng điệu bốn cột của đối phương, nó cứ lắc đầu quầy quậy:

- Không! Không!

Vừa méo máo Khánh vừa bước thụt lùi ra sau.

Thằng đầu đinh quen “dụng võ” hơn “dụng văn”. Cái lối đôi co nhì nhằng giữa thằng mặt rỗ và thằng KHánh làm nó lộn ruột. Nhảy phóc một phát, nó đã ở sau lưng thằng Khánh. Và thêm một cái vung tay, chiếc đồng hồ của Khánh đã ở trong tay nó như có phép lạ. Khánh quay phắt lại, nước mắt chảy quanh:

- Trả cho em! Trả cho em!

Thằng đầu đinh đang đưa chiếc đồng hồ trước mặt, cười hề hề:

- Ai lại trả một thứ của quý như thế này! Tụi tao đâu có khùng!

Chiếc đồng hồ của Khánh là chiếc đồng hồ chạy pin loại dành cho trẻ em, vỏ bọc và dây đeo đều bằng nhựa. Tuy vậy, đó là chiếc đồng hồ cực tốt. Từ khi có nó, Khánh chưa một lần đến lớp trễ. Thế mà bây giờ người bạn thân thiết và hữu ích đó đã bị cướp đoạt trắng tay, bảo Khánh không ầm ức sao được!

- Trả cho em! Trả cho em đi! - Khánh vẫn ra rả.

- Cầm mầm và cuốn xéo! - Tiếng nước nở dai dẳng của nạn nhân làm thằng đầu đinh nổi quạu - Mày mà còn lằng nhằng khiến tao ngứa tai là mày sẽ ra bã ngay đấy!

Khánh lập tức im bặt. Tiếng quát và vẻ mặt hung hăng của thằng đầu đinh làm bụng nó giật thon thót. Nhưng rồi nhớ đến chiếc đồng hồ, nó lại thút thít. Dĩ nhiên lần này vừa thút thít Khánh vừa nhanh chân lùi tuốt ra xa, đứng nép bên với thằng bạn bị đá dít khi nãy.

Từ đầu đến giờ, mắt Mạnh mở căng, không bỏ sót một chi tiết nhỏ. Sự hiếp đáp và cướp đoạt thô bạo của hai tên trấn lột đối với bọn học trò cấp một khiến Mạnh tức anh ách. Nhưng thân cô sức yếu, nó chỉ biết ngồi im cắn môi theo dõi.

Đến khi trên “hiện trường” chỉ còn lại Tùng, Nghị, Đạt đứng phoir mình trước ánh mắt hau háu của bọn du côn thì ngực Mạnh bỗng nặng chình chịch. Hồng bét rồi. Bây giờ tới lượt bọn oắt này! - Mạnh than thầm, rồi nó nghiêng răng nhủ - Nếu thằng Tùng em chị Hạnh bị thằng mặt rỗ và thằng đầu đinh hành hạ thì dù đánh không lại bọn chúng mình cũng phải xông ra! Dứt khoát phải xông ra! Ý nghĩ đó khiến mạch máu trong người Mạnh căng lên và nó thu nắm tay lại, pháp phỏm chờ đợi.

Nhưng diễn biến trước mắt lại chẳng có vẻ gì giống như Mạnh nghĩ. Nó kinh ngạc đến há hốc miệng khi thằng đầu đinh khoát tay bảo tụi thằng Tùng:

- Tụi mày đi đi!

Trước sự sững sờ của Mạnh, tụi thằng Tùng từng đưa một ôm cặp lú rú bước ngang qua mặt hai tên trấn lột, thoáng mắt đã tới chỗ hai đứa bạn đang đứng đợi.

Hai đứa này cũng chẳng buồn thắc mắc tại sao tụi bạn mình được hai tên hung thần kia “tha mạng” dễ dàng như thế. Tùng, Nghị, Đạt vừa đến nơi là hai đứa quay mình bỏ đi liền.

Mạnh vẫn đứng tựa vào cột đèn, bắn khoăn nhìn theo năm thằng nhóc đang mỗi lúc một xa dần và sắp sửa mất hút ở cuối đường. Lúc này, thằng mặt rỗ và thằng đầu đinh cũng đã biến, Mạnh chẳng cần phải nấp lánh nữa. Nhưng không hiểu sao Mạnh không cất bước nổi. Những câu hỏi hiện ra trong đầu, không tìm thấy câu trả lời nên cứ bay lòng vòng và níu chặt lấy chân nó.

Sao thế nhỉ? Sao hai tay anh chị đường phố đó lại buông tha cho tụi thằng Tùng? Chẳng lẽ... những con chim ưng đã “cứu mạng” cho tụi Tùng, Nghị, Đạt. Mạnh nhớ lại: khi hai tên trấn lột bất ngờ xuất hiện, cả ba đứa đều đồng loạt xoay mặt cặp có dán hình chim ưng ra phía ngoài!

Chương 6

Mạnh hăm hở thuật lại tất cả những điều nó vừa chứng kiến cho Quý ròm nghe, rồi phẩn khởi kết luận:

- Như vậy em đã đoán đúng!

Quý ròm nheo mắt:

- Đúng chuyện gì?

- Thì chuyện những con chim ưng ấy! Dứt khoát có một bí mật gì đó chung quanh những con chim này!
- Bí mật chung quanh những con chim ưng? - Quý ròm hỏi bằng giọng thật như đếm.

Mạnh so vai:

- Thì em đã nói rồi!

Quý ròm gật gù:

- Thế thì tao biết.
- Biết gì cơ?
- Thì biết những bí mật mà vừa nói đó.

Mạnh tròn mắt:

- Anh biết sao?

Quý ròm thần nhiên:

- Tao biết những con chim ưng không phải lúc nào cũng là những con chim ưng.

Câu nói bí hiểm của Quý ròm làm Mạnh đực mặt ra và nó cảm thấy điều ông anh nó sắp tiết lộ thật vô cùng trọng đại.

- Thế không phải chim ưng thì chúng là cái gì? - Mạnh hỏi hộp hỏi.
- Đó là bí mật thuộc lãnh vực quân sự? - Giọng Quý ròm thoát nghiêm trọng.

Mạnh áp tay lên ngực:

- Bí mật quân sự?
- Ừ! - Quý ròm láu lỉnh liếc Mạnh rồi làm ra vẻ trịnh trọng nó chậm rãi giải thích - Đó là tên một loại máy bay cường kích hạng nhẹ, một chỗ ngồi, một động cơ tua-bia phản lực kiểu A-4 của hải quân Mỹ. Khối lượng lớn nhất của loại máy bay chim ưng này là 12.437 nghìn kí-lô-gam, tốc độ cao nhất khoảng 1.086 nghìn kí-lô-mét/giờ, chúng có thể mang tối đa 3000 kí-lô-gam bom thường hoặc hạt nhân, tên lửa, rốc-két...

Thoạt đầu nghe ông anh tuyên bố tiết lộ những “bí mật quân sự” chung quanh con chim ưng. Mạnh cố nín thở đồng tai nghe. Nhưng nghe một hồi, Mạnh ngẩn tò te, chẳng hiểu ông anh của mình đang thao thao bất tuyệt những gì.

- Thôi, thôi! - Cuối cùng không nén được, Mạnh nhăn nhó cắt ngang - Anh nói lung tung làm em chẳng hiểu gì cả!

- Mà em không hiểu gì cơ? - Quý ròm vờ vịt.

- Loại máy bay gì của anh ấy! - Mạnh vò đầu - Em đâu cần biết những chuyện đó! Em nói bí mật của những tấm hình chim ưng dán trên cặp túi xách Tùng kia!

- À! - Quý ròm gục gặc đầu - Nếu vậy thì lại là chuyện khác! Theo tao thì chả có bí mật nào chung quanh những tấm hình này cả!

Nói xong, Quý ròm toét miệng ra cười.

Biết này giờ bị ông anh bọm, Mạnh đỏ mặt tía tai. Nó bứt tóc:

- Em không thèm nói chuyện với anh nữa!
- Mà em không thèm nhưng tao thèm! - Quý ròm gãi gãi mũi - Nói chuyện với một đứa có máu “hình sự” như mày vui thí mồi!

Cũng như lần trước, trên xong một câu Quý ròm nhe răng cười hì hì làm Mạnh tức như bị bò đá.

Nhưng nó chưa kịp nghĩ ra câu nào “trả đũa” thì cửa phòng xịch mở. Tiểu Long thò đầu vào:

- A, anh Tiểu Long!

Mạnh hí hửng kêu, giọng mừng rỡ như người chết đuối vớ được cọc.

Kêu xong nó đưa tay ngoắt lia:

- Anh vào đây em nói cái này cho nghe nè!

Tiểu Long bước vào, tất nhiên chẳng cần thằng Mạnh ngoắt. Nó đứng giữa phòng, nhướn nhướn mắt:

- Chuyện gì thế?

- Chuyện này quan trọng lắm! - Mạnh chép miệng - Em nói với anh Quý nhưng anh không chịu tin em!

Tiểu Long thông thả ngồi xuống ghế mỉm cười giục:

- Nếu quan trọng thì mày kể tao nghe xem thử nào! Biết đâu anh Quý mày không tin nhưng tao lại tin!

Lời nói của Tiểu Long như tiếp sức cho Mạnh. Nó hít vào một hơi rồi hùng hồn trình bày những nghi ngờ của mình chung quanh những tấm hình chim ưng trên cặp sách của tụi thằng Tùng.

Khác với Quý ròm, Tiểu Long có vẻ dăm chiêu trước những suy luận của Mạnh. Nó nhíu mày, tỏ mò hỏi lại:

- Theo như mày nói thì thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ không dám đụng đến tụi thằng Tùng là do bọn chúng nhìn thấy những tấm hình chim ưng tụi thằng Tùng dán trên cặp?

- Đúng vậy!

- Nhưng làm sao mày quả quyết được điều đó? - Giọng Tiểu Long bắn khoăn - Nhớ bọn chúng có một lý do nào khác thì sao?

- Em chẳng thấy có một lý do nào khác! - Mạnh khẳng khẳng - Dứt khoát là bọn chúng không muốn dây vào “đảng Chim Ưng”!

- “Đảng Chim Ưng”? - Tiểu Long thô lỗ mắ.

Mạnh chưa kịp đáp thì Quý ròm đã bấu môi:

- Thôi đi mày ơi! Mày cứ tưởng tượng cho lắm vào! Làm quái gì có cái gọi là “đảng Chim Ưng”!

Mạnh gân cổ:

- Nếu không vậy thì tại sao bọn trăn lột lại tha cho tụi thằng Tùng?

Quý ròm nhún vai:

- Chuyện đó chẳng có gì khó hiểu! Sau khi “cuỗm” được một thứ đáng giá như chiếc đồng hồ thì chẳng ai lại thèm vớ vét thêm những thứ lặt vặt! Thế là tụi thằng Tùng thoát chứ có quái gì đâu!

Giải thích của Quý ròm đơn giản nhưng hoàn toàn hợp lý. Chẳng tìm ra cách nào phản bác, mặt Mạnh nóng bừng:

- Anh nói gì kệ anh, em vẫn tin vào sự phỏng đoán của em!

Quý ròm trợn mắt:

- Á, à, cái thằng ngốc tử này! Cãi không lại người ta rồi đổ liều phải không?

- Chẳng phải là đổ liều! - Mạnh vẫn bướng bỉnh - Sự ngờ vực của em đâu phải bắt đầu từ trưa nay! Ngay từ lúc hỏi thăm thằng Tùng về tấm hình chim ưng, em đã thấy ngờ ngờ rồi!

Thấy bầu không khí giữa hai anh em Quý ròm bắt đầu căng thẳng, Tiểu Long vội tìm cách xoa dịu:

- Thôi, được rồi! Muốn kiểm tra chuyện này chẳng có gì khó!

Rồi quay sang Mạnh, Tiểu Long gật gù dặn:

- Trưa mai, mày đợi tụi tao ở cổng trường Hòa Mi! Tàn học ra, tao và anh Quý mày sẽ chạy ngay đến đó!

Mạnh liếm môi:

- Cả chị Hạnh nữa chứ?

Nãy giờ thấy thằng Tiểu Long lù khù tự dưng nổi hứng thay mình vạch mưu bày kế, Quý ròm đã bực. Giờ lại nghe thằng Mạnh hỏi han ầm ớ, Quý ròm càng thêm cáu. Nó xằng giọng:

- Chị Hạnh sao được mà chị Hạnh! Bộ mày quên thằng oắt Tùng là em chị Hạnh sao?

- Em chị Hạnh thì sao? - Mạnh ngơ ngác.

- “Sao, sao” cái đầu mày! Nhờ thằng Tùng ở trong cái “đảng Chim Ưng” gì đó thật thì mình đâu thể để chị Hạnh biết chuyện này! Chính tụi mình phải âm thầm điều tra thôi!

Nói xong, sực nhận ra ý tứ trong câu nói của mình có vẻ đồng tình với Mạnh, Quý ròm lỏn lẻn quay mặt đi chỗ khác.

Nhưng Mạnh không bỏ lỡ cơ hội. Nó vỗ tay bôm bốp:

- Thế là anh thừa nhận có “đảng Chim Ưng” rồi đấy nhé!

- Tao chẳng “thừa nhận thiếu nhận” gì cả! - Quý ròm hừ mũi - Tao chỉ nói giả dụ thế thôi! Cứ đợi đến trưa mai khắc biết mày đúng hay tao đúng!

Trước giọng lưỡi thách thức của ông anh, Mạnh không nói gì. Nó hăm he nhủ bụng: Cãi lăm cũng chẳng có ích gì! Đúng, cứ đợi đến trưa mai khắc biết!

Trưa hôm sau, Mạnh có mặt trước cổng trường Họa Mi lúc mười một giờ mười lăm. Rút kinh nghiệm ngày hôm qua, nó chẳng buồn vội vã. Trước giờ tan học mười lăm phút, Mạnh mới lò dò xuất hiện.

Và cũng như ngày hôm qua, nó cẩn thận giấu mình sau dãy hàng quán bên đường, chong mắt ngó ra.

Mạnh đợi một lát đã nghe tiếng trống trường vang lên. Rồi bọn học trò ủa ra, vùn cánh chen lấn xô đẩy la hét inh trời như nó từng chứng kiến.

Mạnh vừa dán mắt chỗ cổng trường canh chừng tụi thằng Tùng vừa phập phồng lia mắt về hai phía đầu đường xem Tiểu Long và Quý ròm đã tới chưa.

Mãi đến khi tụi thằng Tùng vượt qua khỏi chỗ nấp của Mạnh một quãng khá xa, Tiểu Long và Quý ròm mới hộc tốc chạy tới quay đầu nhìn quanh quất.

- Em ở đây này! - Mạnh nhào ra.

Tiểu Long và Quý ròm vừa nhác thấy Mạnh, chưa kịp lên tiếng hỏi han đã bị ông em cầm tay lôi tuột đi:

- Rượt theo mau!

Ba đứa chạy một hồi đã thấy tụi thằng Tùng lững thững trước mặt. Bên cạnh Tùng, Nghị, Đạt vẫn là hai thằng nhóc Mạnh nhìn thấy hôm qua.

Quý ròm khêu vai Mạnh:

- Tụi mình leo lên lè!

Tiểu Long quẹt mũi hỏi:

- Hôm qua tụi thằng Tùng bị trấn lột chỗ nào đâu?

- Gần tới rồi! - Mạnh chỉ tay ra phía trước - Ở góc đường đằng kia kia!

Vừa nói Mạnh vừa chậm bước lại. Tiểu Long và Quý ròm cũng bắt giác giảm tốc độ theo.

Năm ông nhóc trường Họa Mi không hay biết mình đang bị theo dõi, vẫn thản nhiên rảo bước và không ngừng huyền thuyên tán gẫu.

Càng đến gần góc đường hôm nọ, Mạnh càng hồi hộp dán chặt mắt vào bọn nhóc. Và nó nhận ngay ra thằng Tùng cũng đang hồi hộp không kém gì mình. Tiếng trò chuyện rôm rả tự nhiên ngưng bật, các ông nhóc rụt rè băng qua ngã tư và đảo mắt lăm lét nhìn quanh.

Mạnh khẽ huých vào hông Tiểu Long, thì thào:

- Tụi nó sắp xuất hiện rồi đấy!

Tiểu Long liếc môi:

- Thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ ấy ư?

- Ừ! - Mạnh rụt cổ - Tụi nó trông dữ dằn lắm! Lại hung ác nữa!

Nghe Mạnh “quảng cáo” về hai tên trấn lột ghê quá, Tiểu Long dăm nôn nao. Nó mở căng mắt thấp thỏm chờ đợi.

Nhưng Tiểu Long chỉ công cốc. Tụi thằng Tùng băng qua ngã tư một cách an toàn và cho đến khi bọn chúng đặt chân lên lề đường đối diện vẫn chẳng có gì xảy ra.

Đợi thêm một lát nữa, Tiểu Long ngạc nhiên quay sang Mạnh:

- Sao thế hở mày?

Mạnh gãi đầu:

- Em cũng chẳng biết nữa! Hôm qua chính mắt em thấy thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ chặn bọn nhóc ngay tại chỗ này mà!

Quý ròm nheo mắt:

- Hay là mày nhớ nhầm?

- Nhầm thế nào được mà nhầm! - Mạnh gân cổ, rồi để chứng minh cho sự thành thực của mình, nó chỉ tay vô cột điện - Trưa hôm qua em nấp ngay đằng sau cột điện này nè!

- Tối nằm ngủ mày vẫn có thể mơ thấy mày nấp đằng sau cột điện được vậy! - Quý ròm tiếp tục trêu chọc ông em.

Mặt Mạnh đỏ gay:

- Em không nói chuyện với anh nữa đâu!

- Anh Quý mày đùa đó thôi - Tiểu Long vội can thiệp - Sao, thế ngoài thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ mày còn thấy ai lảng vảng quanh đây nữa không?

Câu hỏi bất thần của Tiểu Long làm Mạnh đực mặt ra:

- Không! Không có! Thực ra thì lúc đó em.... không để ý, nhưng có lẽ chỉ có hai tên đó thôi! Không hiểu sao hôm nay chẳng thấy bọn chúng xuất hiện!

Câu cuối cùng, giọng Mạnh thoát bối rối.

- Hay là bọn chúng đã phát hiện ra tụi mình?

- Không phải đâu! - Quý ròm lắc đầu, nó đã lấy lại vẻ nghiêm trang - Tông tích của tụi mình không thể nào lộ được!

Tiểu Long ngó Quý ròm, mày cau lại:

- Thế theo mày thì tại sao hôm nay bọn chúng không chịu ra mặt?

- Rất đơn giản! - Quý ròm so vai - Nếu quả thật có một bọn trấn lột đang hoạt động quanh khu vực trường Hòa Mi thì chắc chắn trưa nay chúng đang bắt nạt một nhóm học sinh khác ở một ngã đường khác! Chúng chả dại gì tấn công những đứa vừa bị chúng “lột” sạch sẽ một ngày trước đó!

Nhận xét của Quý ròm hợp lý đến mức Tiểu Long sáng mắt “à” lên một tiếng, những thắc mắc trong lòng bay biến đâu mất. Nó nhìn bạn giọng nhẹ nhõm:

- Thế có nghĩa là ngày mai bọn mình vẫn tiếp tục theo dõi?
- Tất nhiên.

Sực nghĩ đến một chuyện nan giải, Tiểu Long bỗng bắn khoăn:

- Nhưng làm sao tụi mình biết trưa mai bọn trăn lột sẽ xuất hiện ở góc đường nào?

Quý ròm thần nhiên:

- Dĩ nhiên là tụi mình không biết!

Tiểu Long giương mắt éch:

- Không biết thì làm sao theo dõi?
- Mình đâu có theo dõi thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ làm chi! - Giọng Quý ròm vẫn tỉnh rụi - Mình cứ bám theo tụi thằng Tùng.

Tới đây thì Tiểu Long hiểu ra. Nó gật gù.

- Nghĩa là mình chờ bọn trăn lột quay lại?
- Đúng! Sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ quay lại!

Mạnh nãy giờ im lặng vênh tai nghe, ruột nở từng khúc. Sự thay đổi thái độ của Quý ròm khiến nó sượng rơn. Và không nén được, nó riu tay Quý ròm, hớn hở vọt miệng:

- Thế là cuối cùng anh cũng đã tin em rồi đấy nhé!
- Tin chuyện gì?
- Thì tin những chuyện em kể ấy!

Quý ròm hừ mũi:

- Tao chỉ tin lời mày một nửa thôi!
- Một nửa là sao? - Mạnh liếm môi.

Quý ròm vung tay:

- Là tao chỉ tin những gì mày kể về bọn trăn lột học trò thôi! Còn cái “đảng Chim Ưng” gì gì đó thì chỉ là một sự tưởng tượng hoàn toàn ngớ ngẩn!

Bị ông anh chê ngốc, Mạnh ức lăm. Nhưng nó bấm bụng làm thinh. Dù sao Quý ròm và Tiểu Long cũng đã quyết định tiếp tục theo dõi tụi thằng Tùng. Đợi khi thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ xuất hiện và ra tay trăn lột bọn học trò, chỉ buông tha những đứa nào có xách cặp dán hình chim ưng, lúc ấy hai ông anh của mình sẽ tự khắc nhận ra những nghi ngờ của mình không phải là những câu nói viễn vông! Mạnh nghĩ vậy và không buồn cãi cọ. Cũng chẳng thanh minh. Nó âm thầm chờ đợi.

4. Tập 11 - Theo Dấu Chim Ưng - Chương 07-08

Chương 7

Mạnh chờ đợi, Tiểu Long chờ đợi, Quý ròm cũng chờ đợi.

Nhưng ba ngày liên tiếp, chẳng có gì xảy ra. Thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ như bốc hơi khỏi mặt đất.

Ngài nào tan học ra cũng ôm cặp chạy bán sống bán chết tới trường Họa Mi để kịp cùng thằng Mạnh leo đèo bám đuôi tụi thằng Tùng một cách vô vọng. Quý ròm đã phát chán. Nó ngó Tiểu Long và Mạnh:

- Hay bọn kia không phải là người ở khu vực này?

Nghĩa là sao? - Mạnh không hiểu.

Quý ròm nhún vai:

- Nghĩa là bọn chúng ở nơi khác đi ngang qua đây, tình cờ gặp tụi thằng Tùng bèn nảy ra ý định trấn lột!

Tiểu Long liếc Quý ròm:

- Ý mày muốn nói là thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ sẽ không bao giờ quay trở lại?

- Ủ!

Tiểu Long ngẫm nghĩ một hồi rồi gật gù:

- Có thể lắm!

Thấy hai ông anh có vẻ không muốn tiếp tục cuộc điều tra, Mạnh hốt hoảng kêu lên:

- Không phải đâu! Chắc chắn bọn chúng sẽ quay lại!

Thực ra, Mạnh không quan tâm nhiều đến thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ. Bọn trấn lột học trò thì nơi nào mà chả có. Mục đích của nó là lôi kéo Tiểu Long và Quý ròm vào cuộc truy tìm và khám phá những bí mật đằng sau những tấm hình chim ưng. Vì vậy thấy hai ông anh chưa gì đã muốn rút lui, nó liền ngoác miệng la toáng.

Quý ròm lừ mắt nhìn Mạnh:

- Mày dựa vào đâu mà quả quyết hai tên kia sẽ quay lại!

- Bởi vì là hai tên trấn lột chuyên nghiệp! - Mạnh hăng hái giải thích - Nhìn thái độ của tụi thằng Tùng trưa hôm qua, em biết chắc tụi nó đụng đầu bọn trấn lột này không chỉ một lần! Hơn nữa... hơn nữa...

Thấy thằng Mạnh đang nói năng ngon ngon trơn đột nhiên cà lăm như nuốt nhầm bạc cắc, Quý ròm thò lỗ mắt:

- Hơn nữa sao? Làm gì mà tự dưng mày lấp ba lấp bấp thế?

Mạnh gãi gãi cổ, nó nói mà mắt nhìn đi chỗ khác.

- Hơn nữa nếu từ nơi khác đến, thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ sẽ không thể nào biết được... dấu hiệu của “đăng chim Ưng” trên cặp sách của bọn nhóc!

- Hơn nữa sao? Làm gì mà tự dưng mày lấp ba lấp bấp thế?

Mạnh gãi gãi cổ, nó nói mà mắt nhìn đi chỗ khác:

- Hơn nữa nếu từ nơi khác đến, thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ sẽ không thể nào biết được... dấu hiệu của “đăng Chim Ưng” trên cặp sách của bọn nhóc!

Lý lẽ thứ nhất của thằng Mạnh còn khiến Quý ròm gục gà gục gặc. Nhưng đến khi nó nêu ra lý lẽ thứ hai thì miệng thằng Quý ròm đột nhiên méo xẹo:

- Lại “đăng Chim Ưng”? Tao không hiểu tại sao đến hôm nay mà mày chưa quên được những con chim ưng vớ vẩn này!

- Bởi vì chúng không phải là những con chim bình thường! - Mạnh kêu lên thống thiết, giọng nó ai oán như sắp khóc.

- Thôi được rồi! - Tiểu Long vỗ vai Mạnh - Trưa mai tụi tao sẽ cùng đi với mày một lần nữa! Nhưng chỉ một lần nữa thôi, nhớ đấy!

Mạnh nhăn nhó:

- Thế nhờ trưa mai vẫn không gặp bọn trấn lột thì sao?

- Thì thôi chứ sao! - Tiểu Long cười - Chẳng lẽ tụi tao cứ phải lẻo đẻo đi sau lưng tụi thằng Tùng suốt cả đời?

- Thế cũng được!

Giọng Mạnh ỉu xiu. Nhưng nó biết không còn cách nào khác.

À, còn một cách! Tối đó, trước khi đi ngủ nó lằm rằm trong miệng rất lâu. Chẳng biết nó làm trò gì! Rất có thể nó cầu nguyện, vì tác giả truyện này có nghe lồm bồm được vài tiếng: "... cho bọn chúng xuất hiện... một lần thôi...". Chẳng rõ nó cầu xin đấng thần linh nào, nhưng cái lối năn nỉ nịnh nọt của nó nghe thấm nã đến tội!

Không rõ do sự thành tâm khẩn khoản của thằng Mạnh trong đêm hôm trước hay do bọn trấn lột đã "khoáng" sạch "tài sản" của các "nạn nhân" khác mà trưa hôm sau bọn chúng rủ nhau quay trở lại tìm tụi thằng Tùng.

Lần này, lững thững trước mặt Mạnh, Tiểu Long và Quý ròm vẫn nắm ông nhóc quen thuộc: Tùng, Nghị, Đạt, Khánh và ông nhóc Mạnh không biết tên. Chỉ khác một điều: trên chiếc cặp sách của Khánh bữa nay chêm chệ một tấm hình chim ưng, hệt như những tấm hình trên chiếc cặp của tụi thằng Tùng, Nghị, Đạt. Như vậy nếu bọn trấn lột xuất hiện chỉ có thằng nhóc kia là thê thảm! Mạnh bần thần nhủ bụng và như không nén được, nó kêu nhẹ lên lưng Tiểu Long:

- Anh Tiểu Long nè!

- Gì?

- Tấm hình chim ưng ấy mà! - Sợ Quý ròm nghe thấy, Mạnh cố hạ giọng thật thấp.

Tiểu Long gãi mũi:

- Tấm hình chim ưng sao?

- Hôm trước chỉ có tụi thằng Tùng, Nghị, Đạt dán hình chim ưng lên cặp, hôm nay thêm cả thằng Khánh nữa!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Thế thì sao?

Mạnh thì thầm:

- Thế có nghĩa là thằng Khánh đã nhập đảng với tụi thằng Tùng chứ là sao?

- Mày vẫn tin tấm hình chim ưng kia là dấu hiệu của một băng đảng nào đó ư? - Tiểu Long khịt khịt mũi.

- Hẳn là thế rồi! - Giọng thằng Mạnh chắc như đinh đóng cột - Khi nào bọn trấn lột xuất hiện anh sẽ thấy! Bọn chúng không bao giờ dám rớ tới những đứa mang cặp có hình chim ưng!

Hăm hở chứng minh cho Tiểu Long thấy tầm quan trọng của tấm hình chim ưng, Mạnh quên bồng cảnh giác. Nó gân cổ oang oang làm Quý ròm không nhịn được:

- Thôi đi mày! - Quý ròm nhăn mặt! - Chim ưng hoài!

- Nhưng..

Mạnh ngoác miệng định cãi nhưng vừa thốt được một tiếng, nó lập tức im bặt và hấp tấp kéo tay Tiểu Long và Quý ròm chạy dạt vào phía sau cột điện.

Đằng trước mặt, ngay chỗ góc đường bữa trước, thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ đã khoanh tay đứng lù lù tại đó tự bao giờ.

Đang hăm hở rảo bước, chợt phát hiện lối đi bị chặn, năm ông nhóc trường Họa Mi hoảng hồn rú cả lại và lăm lét đưa mắt nhìn nhau, mặt mày đứa nào đứa nấy nháo nhác như gà phải cáo.

- Tụi này đây ư? - Tiểu Long chạm tay vào người Mạnh.

- Đúng rồi! - Mạnh thì thảo - Đúng là hai tên hôm nọ!

Đang nói, Mạnh bỗng buột miệng kêu khẽ:

- Nhìn kìa!

Cả Tiểu Long và Quý ròm đều bật hỏi:

- Gì thế?

Mạnh lật đặt chỉ tay ra phía trước nhưng rồi sức nhớ đang còn phải giấu mình, nó vội rút tay, miệng lắp bắp:

- Những chiếc cặp! Bọn trẻ đều xoay cả mặt cặp có chim ưng ra phía ngoài!

Bụng giật thót, Tiểu Long và Quý ròm lập tức lia mắt về phía “hiện trường”.

Quả như Mạnh thông báo, bốn đứa Tùng, Nghị, Đạt, Khánh đang ôm chặt chiếc cặp vào bụng, mặt cặp có dán hình chim ưng quay về phía hai tên trấn lột. Riêng thằng nhóc thứ năm vẫn cầm thông chiếc cặp bên hông, người rúm lại, lo lắng và sợ sệt.

Chả lẽ thằng Mạnh nói đúng? Nếu tấm hình chim ưng không phải là lá bùa hộ mạng tại sao tụi thằng Tùng lại đồng loạt xoay cặp như thế? Quý ròm cau mày nghĩ ngợi, mắt vẫn dán chặt vào nhất cử nhất động của những bóng người trước mặt.

Từ khi xuất hiện, hai tên trấn lột chẳng tỏ vẻ gì vội vã, chúng vẫn khoanh tay đứng yên tại chỗ và ung dung ngấm ngĩa bọn học trò đang thất thần bằng ánh mắt của một con cọp đang đứng trước bầy cừu non.

Mãi một lúc thằng đầu đinh mới đánh mắt sang thằng mặt rỗ:

- Tính sao đây, Bò Lục?

Thằng mặt rỗ, bây giờ là thằng Bò Lục, gục gặc đầu:

- Để tao nghĩ đã!

Rồi nó tặc lưỡi, nói thêm vẻ đe dọa:

- Cần phải nghĩ ra một cách đối xử xứng đáng!

Đằng sau cột điện, Tiểu Long quẹt mũi:

- Tên gì không đặt, lại đặt tên Bò Lục!

Mạnh thành thạo:

- Đó không phải là tên, mà là biệt danh! Bò Lục là tên của một quân bài đô-mi-mô, mười hai nút!

- Thằng mặt rỗ mang biệt danh này thì quả là hợp! Nhưng tao nghĩ mặt nó phải hơn mười hai nút!

Quý ròm cũng cười:

- Còn thằng kia chắc là thằng Bò Trống!

Quý ròm nói chơi mà trúng phóc. Thằng Bò Lục cúi đầu ngấm ngĩa một hồi rồi quay sang đồng bọn:

- Tao nghĩ ra rồi, Bò Trống!

Bò Trống nhướn mày:

- Cách gì thế?

Bò Lục chém tay vào không khí:

- Xách hai tai nó lên!

- Hay lắm!

Bò Trống gật gù rồi quay lại phía tụi nhóc, nó ưỡn ngực ra lệnh:

- Tụi mày sắp hàng một lại cho ngay ngắn, rồi tiến lên!

Nãy giờ nghe hai hung thần bàn bạc cách tra tấn, bọn nhóc sợ hãi mặt. Nhưng không đứa nào dám cãi lệnh. Tùng đứng trước, rồi tới Nghị, Đạt, Khánh và cuối cùng là ông nhóc không có hình chim ưng trên cặp, cả bọn lục tục xếp thành một hàng.

Đội bọn nhóc xếp hàng đầu vào đây, Bò Lục hắng giọng:

- Được rồi! Nào, bây giờ thì một hai ba, bước!

Chuỗi rỗng rần do thằng Tùng dẫn đầu bắt đầu chuyển động.

Tiểu Long thu năm tay:

- Nhào ra chứ?

- Đợi một lát đã! - Mạnh khịt mũi - Hai tên kia không dám làm gì thằng Tùng đâu!

Nghe Mạnh nói chắc như cua gạch, Tiểu Long mím môi ngồi im, bụng bán tín bán nghi. Ở bên cạnh, Quý ròm cũng hồi hộp không kém. Nó chong mắt ra phía trước, nhấp nhòm chờ xem mọi việc có xảy ra đúng như tiên liệu của thằng em “hình sự” hay không.

Bây giờ, bọn nhóc trường Họa Mi đã tiến sát đến chỗ hai “quân cờ đô mi nô”.

- Đứng lại! - Bò Lục thành linh gơ tay lên.

Đám rỗng rần lập tức đứng ngay cán cuốc. Đứa nào đứa nấy tim đập rộn.

Bò Lục nheo nheo mắt nhìn Tùng một thoán rồi phẩy tay:

- Cho mày qua!

Như biết trước, Tùng ôm cặp đi thẳng, mặt mày tuy thắc thỏm nhưng chẳng có vẻ gì ngạc nhiên.

Chỉ đợi có vậy, Mạnh huých vào hông Tiểu Long, giọng hờn hờ:

- Thấy chưa! Em đã bảo mà!

Tiểu Long không đáp. Nhưng nó ậm ừ trong miệng, ý nói “Tao đã thấy rồi, mày đừng huých vào hông tao đau điếng như vậy nữa”

Ở trước mặt, bọn trấn lột tiếp tục “phóng thích” những đứa mang cặp có hình chim ưng.

- Cho mày qua luôn! - Bò Lục hắt hàm bảo Nghị.

Mạnh lại huých tay. Nhưng lần này nó huých qua phía trái, ngay mạng mỡ Quý ròm:

- Rõ ràng anh đã thấy tận mắt rồi đấy nhé!

Quý ròm khom ậm ừ. Mà gật gật đầu, đầy vẻ phục thiện. Sự việc đã phơi ra rành rành trước mắt như thế, nó muốn không tin cũng không được.

Sự “đầu hàng” của Quý ròm làm Mạnh khoái tít mắt. Nổi hậm hực mấy ngày nay bay biến đâu mất. Và tới khi thằng Bò Lục phất tay ra hiệu cho Đạt đi theo Tùng và Nghị thì Mạnh không nén nổi cơn phẫn khích. Lần này nó không mở miệng nhưng hai cùi taya huých mạnh về hai bên một lượt.

Cú huých hân hoan của Mạnh khiến Tiểu Long lẫn Quý ròm đều nhăn mặt nhưng sợ bị lộ tông tích, cả hai cố cắn chặt môi để khỏi bật ra tiếng rên.

Nhưng sự hào hứng của Mạnh kéo dài không lâu. Nó cứ đinh ninh hết phiên thằng Đạt sẽ tới thằng Khánh. Khánh mới gia nhập “đảng Chim Ưng”, thế nào bọn trấn lột cũng kiêng kị. Nào ngờ diễn biến mất hoàn toàn ngược lại.

Khánh vừa trở tới, thằng Bò Lục đã đưa tay cản:

- Đứng yên! Không được nhúc nhích!

Mặt thằng Khánh lập tức xanh như chàm.

- Em... em... Khánh van vĩ bằng giọng run run.

- Chả ai anh em với mày!

Bò Lục quắc mắt nạt. Và nó khẽ ngoắt tay một cái. Thằng Bò Trống lẹ làng tiến lại.

Khánh hồn phi phách tán. Nó ngồi thụp xuống, hai tay ôm đầu, méu máu:

- Hai anh tha cho em! Lần sau...

- Lần sau để lần sau tính! - Bò Trống sừng sô, không để Khánh nói hết câu - Còn lần này tụi tao phải trị cái tội láu cá của mày!

Rồi Bò Trống một bên Bò Lục một bên, hai đứa nắm lấy hai vành tai Khánh kéo mạnh:

- Đứng lên!

Khánh riu riu đứng dậy, mặt nhăn nhó vì đau và vì sợ.

Bò Trống cười hềnh hếch:

- Chừng đó đầu đã thấm tháp gì! Bây giờ tụi tao cho mày “đi tàu bay” để mày nhớ đời!

Bò Trống vừa nói xong, Khánh đã kêu rú lên thảm thiết. Vẫn nắm lấy hai vành tai Khánh, hai tên trần lột đang cố sức nhấc bổng nó lên khỏi mặt đất.

Cái trò “cho đi tàu bay” của hai tên Bò Lục và Bò Trống khiến tụi thằng Tùng tuy đã thoát nạn và đang đứng tuốt ngoài xa vẫn sợ xanh mắt mèo. Còn thằng nhóc chưa bị các hung thần “điểm danh” đang đứng sau lưng thằng Khánh thì người run bần bật, hai tay vội vã chẹn cứng lấy ngực như sợ trái tim vọt bắn ra ngoài.

- Xong ra đi thôi! Không khéo thằng nhóc bị vật sứt cả tai mắt!

Tiểu Long vừa nói vừa nhóm người dậy, chẳng màng đợi Quý ròm và thằng Mạnh có ý kiến.

Thực ra, Mạnh và Quý ròm cũng chẳng có ý kiến gì khác. Nãy giờ bấm bụng chứng kiến cảnh bọn Bò Lục và Bò Trống hành hạ thằng Khánh, hai đứa đã tức muốn lộn ruột rồi. Vì vậy, Tiểu Long vừa hé môi, hai đứa đã phóng vù ra như những viên đạn vọt ra khỏi nòng.

- Đờ khốn! Bỏ tay ra! - Quý ròm vừa chạy vừa hét.

Mạnh cũng không chịu thua. Nó ngoác miệng:

- Lớn bắt nạt bé mà không biết xấu! Tao “triệt buột” tụi mày bây giờ!

Trong ngôn ngữ của cờ đô mi nô, “gài triệt buột” là dồn đối phương vào chỗ “bó tay chịu hàng”. Thằng Mạnh là chúa xem phim xã hội đen. Nó học được từ này trong một bộ phim mới xem tháng trước, nay ngẫu nhiên gặp bọn Bò Lục, Bò Trống liền ứng khẩu bô bô.

Tự nhiên thấy có người nhảy ra can thiệp, lại dùng ngôn ngữ của “dân chơi”, hai tên trần lột giật nảy người. Nhưng khi ngoảnh lại, thấy đó chỉ là một đứa ốm nhách và một thằng oắt hỉ mũi chưa sạch, Bò Trống ôm bụng cười gập cả người.

Bò Lục “lịch sự” hơn đồng bọn. Nó không cười, nhưng mép vẽ khinh thị:

- Hai đứa mày muốn xin vào thế mạng cho thằng oắt này hay sao?

Lúc này Bò Lục, Bò Trống đã buông thằng Khánh ra nên Quý ròm không buồn gập gáp. Nó chậm rãi đảo mắt về phía hai thằng nhóc đang sợ đến chết khiếp bên cạnh, dịu dàng bảo:

- Hai em chạy lại chỗ các bạn đi! Có tụi anh đây rồi, chẳng còn gì đáng lo nữa đâu!

Vừa nói Quý ròm vừa chỉ tay về phía tụi thằng Tùng. Nhưng tay nó bỗng cứng đơ, hệt như bị ai treo lơ lửng giữa trời.

Tụi Tùng, Nghị, Đạt đã không còn đứng ở chỗ cũ. Khi bọn Quý ròm xuất hiện, ba thằng oắt không những không mừng rỡ mà vội vàng ôm cặp lỉnh tuốt. Đến khi Quý ròm phát giác thì ba đứa chỉ còn là ba chấm nhỏ ở cuối đường.

Nhưng Quý ròm không có thì giờ để nghĩ ngợi lâu. Giọng thằng Bò Lục đã vang lên sát bên tai nó:

- Sao? Trả lời đi chứ?

Quý ròm quay lại chưa kịp “trả lời” đã lãnh ngay một cú đánh của Bò Trổng vào lưng muốn chúi nhủi, kèm theo là tiếng quát đằng đằng sát khí từ phía sau:

- Hơi sức đâu mà đấu võ miệng với tụi này! Cứ tấn cho chết bà nó đi!

Nói xong, Bò Trổng lại hung hăng nhảy xổ vào Quý ròm, chẳng buồn đợi đối thủ đứng vững.

Nhưng lần này, cú đấm chưa kịp chạm vào người Quý ròm, Bò Trổng đã bị một cú đá sấm sét trúng cườm tay. Nó giật mình ngoảnh lại và tái xám mặt khi thấy một đứa lạ hoắc lạ hươ tương tá chắc nịch đang đứng sát bên cạnh nó tự bao giờ.

Tiểu Long quát mắt nhìn Bò Lục, Bò Trổng, mặt hầm hầm:

- Tụi mày còn chưa chịu biến đi hay sao!

Bò Trổng đưa mắt nhìn Bò Lục như ngằm hội ý, rồi nhún vai đáp, giọng xuôi xị:

- Biến thì biến!

Bò Trổng vừa nói vừa hất hàm về phía Bò Lục, cả hai lập tức quay mình rảo bước. Thái độ ngoan ngoãn của hai tên trăn lệt khiến Tiểu Long thở phào.

Nhưng nỗi mừng trong lòng nó vừa chớm lên vội tắt ngóm. Hai thằng Bò Lục, Bò Trổng mới đi được hai, ba bước đã quay phắt lại và đột ngột xoẹt thẳng tới trước mặt Tiểu Long vung tay tấn công.

Tuy bị đột kích bất ngờ, Tiểu Long vẫn phản xạ cực nhanh. Nó né người qua một bên tránh đòn của Bò Trổng đồng thời tung chân đá thẳng vào ngực Bò Lục để hóa giải thế công. Phẫn nộ vì bị đánh lén, Tiểu Long dồn cơn giận vào cú đá. Gió lồng vào ống quần, kêu rít lên, tưởng trúng nhằm có thể vỡ cả đá tảng.

Nhưng Bò Lục nhanh như cheo. Nó kịp đảo bộ thối lui, vừa vặn thoát khỏi cú đá ghê hồn của Tiểu Long trong gang tấc. À, tụi này có “nghề”! Tiểu Long cảnh giác nhủ bụng vào nheo mắt đo lường sức mạnh của đối thủ.

Ở bên kia, Bò Lục còn lo lắng hơn. Tuy tránh được đòn phản kích của Tiểu Long nhưng bụng nó chưa hết kinh hãi. Hai bên mới trao đổi một “chiêu” và mặc dù chưa ai đánh trúng ai, nó đã biết đụng phải “đại kình địch”. Hết ham chiến đấu, Bò Lục đưa tay lau mồ hôi trán, khịt mũi nói:

- Bữa nay thế là đủ rồi! Tụi tao biến đây, hẹn gặp lại!

Rồi đợi Tiểu Long có ý kiến, hai đứa vội vã co giò chạy thẳng.

- Ha ha! Cui “bò” chạy cong đuôi kìa!

Mạnh nãy giờ đứng bên nín thở theo dõi, nay thấy hai tên Bò Trổng Bò Lục đánh bài tấu mã liền khoái chí vỗ tay bôm bốp và ngoác miệng reo hò.

- Mày đừng có nói nặng tụi nó như vậy! - Tiểu Long ngoảnh lại trách.

- Nặng đâu mà nặng! - Mạnh chun mũi - Chính miệng tụi nó tự xưng là “bò” chứ có phải em đặt ra đâu!

Tiểu Long tính nạt Mạnh một câu nữa nhưng mắt nó bỗng trở lên:

- Anh Quý mày đâu?

Mạnh dáo dác dòm quanh, đến bây giờ nó mới phát giác ra Quý ròm đã không còn ở bên cạnh nó. Láo liên một hồi, mặt Mạnh thộn ra:

- Em cũng chẳng biết nữa!

Chương 8

Tiểu Long ôm cặp đi theo Mạnh, mặt mày hoang mang. Nó không rõ Quý ròm biến đi đâu. Trước nay chưa bao giờ Quý ròm bỏ bạn giữa đường như thế, lại không một lời từ giã. Hay là nó gặp phải chuyện gì? Nhưng nếu nó gặp chuyện hung hiểm thì tại sao chẳng một ai hay biết? Nó ở sát bên cạnh chứ xa xôi gì!

Tiểu Long nghĩ vẫn nghĩ vợ một hồi, chẳng tìm ra một tia sáng nào, đành quay lại như chong chóng. Thôi, mặc xác nó! - Cuối cùng chán quá Tiểu Long không buồn làm “nhà thông thái” nữa, nó tặc lưỡi nhủ bụng - Cứ theo thằng Mạnh về nhà xem sao! Biết đâu thằng ròm chẳng téch về đó và nằm ngủ thẳng cẳng từ đời tám hoảnh nào rồi!

Thực ra Tiểu Long không tin Quý ròm về nhà. Chẳng có lý do gì để Quý ròm hành động như vậy. Nhưng vì không giải thích được sự biến mất đột ngột của Quý ròm, nó đành phải cố bám víu vào cái ý tưởng kỳ quặc đó. Vì vậy, chân bước mà mặt nó cứ dầu dàu.

Ngược lại với Tiểu Long mặt mày Mạnh tí ta tí tởn. nó xuýt xoa luôn miệng:

- Anh đánh hay ghê!

- Đừng dóc mày! Tao đánh hồi nào?

Mạnh chẳng hề bối rối:

- Thì đá cũng như đánh! Cú đá vừa rồi của anh tuyệt cú mèo!

- Chả tuyệt tí nào cả! - Tiểu Long nhún vai - Nếu tuyệt thì đã trúng thằng Bò Lục rồi.

- Đó là thằng Bò Lục gặp may thôi! - Mạnh gân cổ - Nhưng dù tránh được cú đá của anh, nó cũng đã sồn ra quần rồi. Nếu không, nó và thằng Bò Trống đã chẳng chạy vất giò lên cổ.

- Mày đừng có coi thường tụi nó! = Tiểu Long trầm giọng - Hai thằng Bò Lục Bò Trống đều là “cao thủ” cả đấy!

- Xì! Em không tin! - Mạnh nhún vai - Nếu là “cao thủ” tụi nó chả bao giờ chịu rút lui dễ dàng như thế.

Tiểu Long thở dài:

- Đơn giản là tụi nó không muốn mạo hiểm. Những đứa như Bò Lục Bò Trống thường chỉ chịu ra tay khi nào cảm thấy chắc thắng. Chứ nếu khi nãy chúng quyết tâm ăn thua đủ với tao chưa chắc tao hạ được chúng.

Về nghiêm nghị của Tiểu Long khiến Mạnh bán tín bán nghi:

- Anh không nói đùa đấy chứ?

- Tao đùa với mày làm gì! - Tiểu Long nắm tay quẹt mũi - Nhất là sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ quay lại tìm tao và lần này chắc chắn không chỉ có hai đứa.

Mạnh thô lỗ mắt:

- Sao anh biết?

Tiểu Long cười khở:

- Chẳng lẽ mày không nghe tụi nó dọa “hẹn gặp lại” trước khi bỏ đi đó sao?

Lời nhắc nhở của Tiểu Long làm Mạnh chột dạ:

Thế anh tính sao?

Tiểu Long mím môi:

- Tao sẽ đi gặp tụi nó trước khi tụi nó đi tìm tao.

Mạnh tự dưng cảm thấy hào khí bừng bừng. Nó ưỡn ngực:

- Em sẽ đi với anh.

Đang hào hứng, sức nhớ tới một chuyện, giọng Mạnh bỗng xụi lơ:

- Nhưng biết tội nó ở đâu mà tìm?

Xụi lơ là chứng bệnh hay lây. Thằng Mạnh xùi làm Tiểu Long xùi theo.

- Tội nó hả? - Tiểu Long áp úng - Tao cũng chẳng biết!

Mạnh gãi đầu:

- Hay là mình về mình hỏi anh Quý?

- Đúng rồi đó! - Tiểu Long sáng mắt lên - Phải vắn kẻo anh Quý mày! Ông anh ròm của mày chắc chắn sẽ nghĩ ra cách.

Hai đứa liền học tốc rảo bước.

Nhưng khi Mạnh và Tiểu Long bước vào nhà mới hay Quý ròm vẫn chưa về tới. Phòng học của nó vắng tanh vắng ngắt.

Tiểu Long buông phịch người xuống ghế:

- Chẳng rõ thằng ròm này lẩn đi đằng nào!

Mạnh ra vẻ chủ nhà:

- Anh cứ ngồi chơi đi! Chắc anh Quý sắp về tới rồi!

Tiểu Long “hứ” một tiếng:

- Sao mày biết?

- Thì em đoán vậy.

Tiểu Long cười khẩy:

- Mày là chúa đoán sai mà lúc nào cũng đoán!

- Em là chúa đoán sai? - Mạnh tức tối.

- Chứ gì nữa! - Tiểu Long tỉnh khô - Mày bảo tao là tội trần lộn sẽ không dám đụng đến những đứa mang cặp có hình chim ưng thế sao tội Bò Lục Bò Trống lại cho thằng Khánh “đi tàu bay” suýt rớt cả tai?

Câu vặn vẹo của Tiểu Long làm Mạnh chết đứng. Nó thuôn mặt ra một hồi rồi ngượng nghịu đáp:

- Ủ nhỉ! Em cũng chả hiểu tại sao?

- Có gì đâu mà hiểu với chả hiểu! - Tiểu Long nhếch mép - Đơn giản là mọi chuyện hoàn toàn không giống như phỏng đoán của mày. Nghĩa là không có một “đảng Chim Ưng” nào sất.

Nếu cách đây hai tiếng đồng hồ Tiểu Long nói cái giọng đó, chắc chắn Mạnh sẽ không để yên. Nó sẽ phồng mang trợn mắt. Nó sẽ cãi đến sùi bọt mép. Nhưng lúc này tình hình đã thay đổi theo hướng bất lợi cho nó. Tội trần lộn chẳng kiêng kỵ tấm hình chim ưng như nó tưởng. Bò Lục Bò Trống hai lần buông tha cho tội Tùng, Nghị, Đạt hẳn vì một lý do khác. Đúng như Quý ròm nói, việc dán những miếng đề-can hình chim ưng lên cặp sách chỉ là một ý thích ngẫu nhiên của bọn nhóc, một trò chơi vô tư không hơn không kém.

Mạnh nhìn Tiểu Long, gượng gạo nói:

- Lạ thật! Thế mà lúc đầu em cứ thấy nghi nghi!

Tiểu Long cười độ lượng:

- Đó là do mày bị ám ảnh bởi vụ chim hải âu ở Vũng Tàu dạo trước thôi. Bây giờ hể nhìn thấy chim là mày sinh nghi.

Tiểu Long an ủi mà nghe như chế giễu. Mặt Mạnh méo xẹo:

- Không phải vậy đâu!

- Phải hay không phải, đợi anh Quý ròm về hỏi xem thì biết! - Giọng Tiểu Long lững lơ - Giờ này anh ròm chắc sắp về tới rồi đây.

Nghe Tiểu Long đem Quý ròm ra dọa, Mạnh chợt dạ làm thinh. Ai chứ ông anh mình mà đã trêu thì cứ gọi là tối mày tối mặt! Mạnh nơm nớp nghĩ và bồn chồn nhìn ra cửa.

Nhưng mặc cho Tiểu Long và Mạnh chong mắt ngồi đợi lâu thật lâu, Quý ròm vẫn chẳng buồn xuất hiện. Nó chẳng có vẻ gì là “sắp về” như Tiểu Long nói.

Thực ra lúc này Quý ròm muốn về cũng không làm sao về được. Nó đang bận theo dõi thằng Khánh và tìm cách bắt chuyện với thằng này.

Khác với Tiểu Long và Mạnh, những gì mắt thấy tai nghe ở góc đường khiến Quý ròm rất dỗi ngờ vực. Cái cách hai tên Bò Lục Bò Trống hành hạ thằng Khánh không phải là hành vi trần lợt. Đó đích thị là một sự trừng phạt. Nhưng tại sao bọn chúng lại trừng phạt Khánh? Quý ròm nghe rõ mồn một những lời gầm gừ từ miệng Bò Trống “Tụi tao phải trị cái tội láu cá của mày!”.

Quý ròm phăng tới đây thì tắc tị. Nó nhăn mày nhú trán một hồi vẫn không hiểu tội láu cá của Khánh là tội gì. Chỉ có cách điều tra trực tiếp nơi “nạn nhân”! - Quý ròm tặc lưỡi nhủ bụng và nhân lúc Tiểu Long bận tranh tài cao thấp với tụi Bò Lục Bò Trống, còn Mạnh thì dán mắt vào trận đấu, nó âm thầm bám theo thằng Khánh lúc này đang lăm lét linh tuốt ra xa.

Quý ròm kiên nhẫn dò dò sau lưng Khánh một lúc lâu, vừa đi vừa sắp xếp những ý nghĩ trong đầu.

Tới cửa đường thứ ba, đoán Khánh đã sắp về tới nhà, Quý ròm quyết định dẫn lên.

Khánh không hề biết đang bị theo dõi. Đang lủi thủi bước, đột nhiên thấy Quý ròm ở phía sau băng lên, nó ngớ người ra:

- Ô... ơ...

Quý ròm mỉm cười thân thiện:

- “Ô” gì mà “ơ”! Em ở đường này hả?

- Dạ.

Vừa đáp Khánh vừa nhìn trộm Quý ròm, ánh mắt nó không rõ vui mừng hay lo lắng.

- Anh cũng ở đường này sao anh ít gặp em thế? - Quý ròm lại hỏi, cố tỏ ra đây là một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên.

Khánh không biết Quý ròm dóc tổ. Nó lại ngẩn ngơ.

- Em chả rõ! Em cũng mới gặp anh lần đầu!

- Lạ nhỉ!

Quý ròm tặc lưỡi, rồi nó đột ngột chuyển đề tài:

- Tai em còn đau không?

Nghe nhắc đến chuyện khi nãy, mặt Khánh bất giác đổi sắc:

- Hết rồi! Chả còn đau tẹo nào cả! - Khánh nói nhanh, vẻ như muốn chấm dứt câu chuyện về bọn trần lợt càng sớm càng tốt.

Nhưng Quý ròm vẫn lăm nhăm:

- Hai thằng Bò Lục Bò Trống gì đó ác ghê!

Quý ròm buông một câu băng quơ, mắt kín đáo liếc thằng nhóc. Nhưng Khánh chẳng buồn phản ứng. Nó vờ như không nghe.

Thằng oắt này nó ụy kị điều gì thế nhỉ? Quý ròm tự hỏi và nó thấy chẳng có cách nào khác hơn là hỏi thẳng:

- Tại sao hai thằng đó nó xử tệ với em thế?

Quý ròm hỏi thằng Khánh hết đường quanh co. Nó ngần ngừ một lát rồi chép miệng:

- Đó là tội trần lộ!

- Chuyện đó thì anh biết rồi! - Quý ròm nhăn mặt - Nhưng tại sao tội nó lại xách tai em? Anh có thấy chúng bắt em nộp cho chúng món gì đâu!

Khánh áp ứng:

- Hôm trước bọn chúng đã lột của em một chiếc đồng hồ!

- Nhưng còn hôm nay? - Quý ròm nhìn chòng chọc vào mặt thằng nhóc, rồi sợ nó tìm cách lấp liếm Quý ròm vội vàng nói luôn - Hai thằng Bò Lục Bò Trống đòi trị cái tội lấu cá của em, thế tội đó là tội gì?

Thắc mắc của Quý ròm làm Khánh tái mặt. Nó không ngờ Quý ròm hỏi một câu cắc có như vậy, miệng cứ lắp ba lắp bắp:

- Tội... tội...

Khánh cứ “tội, tội” cả buổi, Quý ròm sốt cả ruột:

- Tội gì mà khó nói ghê thế?

Trông mặt Khánh đảo lia lịa. Mãi một lúc nó mới nhớ ra cái tội của mình:

- À, bọn chúng đòi trị em cái tội em đeo đồng hồ giả để gạt bọn chúng.

Quý ròm cười mát:

- Em chẳng gạt bọn chúng đâu! Em gạt anh thì có!

Khánh giật thót:

- Anh bảo sao cơ?

- Còn sao với trắng gì nữa! - Quý ròm nhún vai - Làm quái gì có chuyện đồng hồ ở đây! Từ đầu đến cuối, anh có nghe hai thằng Bò Lục Bò Trống nhắc gì đến chuyện đồng hồ đâu!

Trước chứng cứ Quý ròm nêu ra, Khánh cảm như thóc. Nó liên tục khịt khịt mũi, chắc lại đang nghĩ cách chống chế. Nhưng Quý ròm không để thằng oắt có thì giờ. Nó hỏi độp luôn:

- Sao? Tội gì?

Khánh vẫn không hé môi. Chỉ có ngực nó nhô lên hụp xuống.

Chắc nó căng thẳng lắm! Quý ròm nhủ bụng và nín thở hạ đòn quyết định:

- Tắm hình chim ưng phải không?

Đòn quyết định của Quý ròm là đòn may rủi. Nó cũng chưa rõ tắm hình chim ưng có liên quan gì đến chuyện tội trần lộ hành hạ thằng Khánh bữa nay hay không, nhưng túng kể nó đành gỡ “chiêu” của thằng Mạnh.

Nào ngờ chiêu thăm dò của Quý ròm vừa tung ra đã trúng ngay “yếu huyệt” của đối phương. Mặt Khánh xám như chàm dố:

- Sao anh biết?

Quý ròm mừng rơn, nó làm bộ khinh khỉnh:

- Chuyện gì anh lại chả biết!

Khánh chẳng buồn giữ kẽ nữa. Nó buột miệng than thở:

- Không rõ tại sao bọn chúng lại phát hiện được!

Quý ròm láu táu định hỏi “Phát hiện chuyện gì?” nhưng vừa mở miệng nó đã nhanh chóng tộp lại kịp. Hú vía! Hỏi như vậy có khác nào tự tố cáo là mình chẳng biết gì sất! Nhưng khổ nỗi nếu không hỏi thì làm sao khám phá được bí mật quanh những tấm hình chim ưng?

Quý ròm loay hoay một hồi vẫn chưa biết tính sao cho ổn. Suýt hớ một lần, nó càng thêm thận trọng. Đang bối rối, sức nhớ đến tụi thằng Tùng, Quý ròm chợt sáng mắt lên. Nó liếc Khánh, lấp lửng:

- Như tụi thằng Tùng, Đạt, Nghị vậy mà khỏe!

Khánh tặc lưỡi:

- Chim ưng của tụi nó là chim ưng thật!

Quý ròm càng mù tịt. Nó không hiểu tại sao có chuyện “thật, giả” ở đây. Những tấm hình chim ưng dán trên cặp của Khánh và của tụi Tùng, Nghị, Đạt đều là những hình đề-can trong giấy bọc kẹo, có gì khác nhau đâu!

- Thế tại sao em không làm như tụi nó? - Quý ròm tiếp tục dọ dẫm.

- Em không có tiền! - Khánh khụt khịt mũi.

Quý ròm trố mắt:

- Tiền mua chewing-gum ấy ư?

- Không! - Khánh thở dài - Tiền nộp cho Dũng cò. Mỗi tuần nộp tới hai ngàn lận.

Quý ròm đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

- Dũng cò là ai?

- Dũng cò là thủ lĩnh “đảng Chim Ưng”! Bọn học trò tụi em hề đứa nào chịu nộp tiền cho nó là không sợ bị ai ăn hiếp hay trấn lột! Dũng cò tuy không to con, nhưng cao kều, lại giỏi võ...

Đang thao thao bất tuyệt, Khánh bỗng ngưng bặt.

Quý ròm cụt hứng:

- Rồi sao nữa?

- Em không kể nữa đâu! - Khánh khề liếc Quý ròm bằng ánh mắt nghi ngờ - Khi nãy anh bảo chuyện gì anh cũng biết kia mà!

Quý ròm gãi đầu:

- Chuyện gì anh cũng biết nhưng riêng chuyện Dũng cò thì anh chỉ biết sơ sơ! Em cứ kể tiếp đi!

Nhưng mặc cho Quý ròm “dụ dỗ”, Khánh vẫn khăng khăng:

- Không! Em không kể!

- Em sợ Dũng cò đến sồn ra quần thể sao?

Quý ròm dùng kế “khích tướng” nhưng Khánh chẳng tự ái mảy may. Nó chớp mắt:

- Bọc Bò Lục Bò Trống còn sợ nó huống gì tụi em! Nó đe rồi. Nó bảo hoạt động của nó là hoạt động từ thiện, nhằm giúp những học sinh yếu đuối hiền lành thoát khỏi tay bọn trấn lột, nhưng cấm tụi em không được hở môi về chuyện này với bất cứ ai. Đứa nào hó hê với ba mẹ hoặc thầy cô, nó sẽ đón đường “hỏi tội” ngay!

Quý ròm cười khanh khách:

- Hoạt động từ thiện gì lại thu tiền!

- Nhưng nó đâu có bắt buộc! - Khánh bênh vực Dũng cò - Chỉ đứa nào muốn dán hình chim ưng lên cặp để bọn trấn lột “kiềng mặt” mới phải nộp tiền cho nó thôi!

Quý ròm nheo mắt:

- Thế ra hình chim ưng của em sáng nay là tấm hình “bất hợp pháp”? Em không đóng tiền cho Dũng cò mà lại tự tiện dán dấu hiệu của nó lên cặp?

Không biết vì câu hỏi của Quý ròm khó trả lời quá xá hay vì đã tới nhà thật mà Khánh không buồn trả lời. Nó chỉ nói:

- Em vô nhà đây!

Rồi ôm cặp chui tọt vào một hẻm nhỏ bên đường.

5. Tập 11 - Theo Dấu Chim Ưng - Chương 09-10

Chương 9

Quý ròm vừa vô tới cổng, Mạnh đã chạy vù ra:

- Ôi, anh đi đâu mà giờ này mới về? Em và anh Tiểu Long đợi anh dài cổ luôn!

Quý ròm dòm quanh:

- Tiểu Long đâu?

- Đợi anh lâu quá, anh về rồi! Anh bảo là chiều anh qua!

Rồi Mạnh cầm tay ông anh lắc lắc:

- Bây giờ anh đi đâu thế?

- Tao đi truy lùng “đăng Chim Ưng”!

Mạnh đỏ mặt:

- Thôi mà! Anh cứ chọc em hoài!

Quý ròm cười cười:

- Mà không tin thì thôi! Tao đi tắm đây!

Nói xong, Quý ròm bước vụt vào nhà.

Từ đó cho đến lúc ngồi vào bàn ăn, Mạnh cứ tò tò đi theo Quý ròm. Nhưng mặc cho nó hỏi, Quý ròm không đáp, chỉ nhe răng cười ruồi.

Cho đến khi leo lên giường nằm ngủ trưa thì Mạnh không nhịn được nữa. Nó giật mạnh chiếc gối dưới đầu Quý ròm:

- Làm gì anh cứ úp úp mở mở thế?

Quý ròm giằng chiếc gối lại, mắt hấp háy:

- Úp mở gì đâu! Tao đã nói là tao đi truy lùng “đăng Chim Ưng”, ai bảo mà không tin chỉ!

- Em không tin! - Mạnh vùng vằng.

Không tin thì kệ mà!

Nói xong, Quý ròm vòng tay lên đầu giữ khư khư chiếc gối, nhắm mắt vờ ngủ.

Thấy không làm gì được ông anh, Mạnh lạ giọng năn nỉ:

- Anh kể em nghe đi! Hồi trưa anh đi đâu vậy?

- Thành này lạ thật! - Quý ròm đập chân xuống giường - Khi mà hô hoán là có một cái “đăng Chim Ưng” đang hoạt động, tao không tin thì mà giận tao, bây giờ đến lượt tao tin thì mà lại không tin tao!

Cho đến lúc đó, Mạnh vẫn tưởng Quý ròm cố tình giấu cợt nó. Chính nó là người đầu tiên nghi vấn về những tấm hình chim ưng trên cặp sách của tụi học trò trường Hoà Mi nhưng từ khi tận mắt mục kích cảnh

thằng Khánh bị bọn Bò Trổng Bò Lục cho “đi tàu bay” thì Mạnh đâm ra nghi ngờ chính những nghi ngờ của mình. Vì vậy, nghe Quý ròm cứ một điều “đăng Chim Ưng” hai điều “đăng Chim Ưng”, Mạnh nhột nhạt khôn tả. Nó có cảm giác nó bị nhạo báng.

Ấm ức và giận dữ, Mạnh không thêm hỏi han nữa. Quý ròm nằm im, nó cũng nằm im. Quý ròm vờ ngủ, nó cũng vờ ngủ. Một lát Quý ròm ngủ thật, nó cũng ngủ thật lúc nào không hay.

Tiểu Long đến khi cả hai còn ngáy khò khò.

Biết Quý ròm là “vua ngủ”, đụng đến nó thế nào cũng bị nó cắn nhằn nhứt óc, Tiểu Long quay sang khêu Mạnh, miệng kêu khẽ:

- Mạnh.

Mạnh mở mắt và khi nhận ra Tiểu Long, nó chồm dậy:

- A, anh Tiểu Long!

Tiểu Long đưa tay lên miệng:

- Khê thôi! Anh Quý ròm về nhà khi nào thế?

- Hồi trưa! - Mạnh hạ giọng - Anh đi khoảng mười lăm phút thì anh về!

- Anh mày đi đâu thế?

Mạnh tiếp tục thì thầm:

- Em hỏi anh nhưng anh không nói.

- Không nói? - Tiểu Long giương mắt ếch.

- Ảnh chỉ trêu em thôi! - Mạnh nhăn nhó - Ảnh bảo là ảnh đi... truy lùng “đăng Chim Ưng”.

- Tao trêu mày làm cái cóc gì! - Giọng Quý ròm đột ngột vang lên, vừa nói nó vừa ngồi bật dậy trước ánh mắt sững sờ của Tiểu Long và Mạnh - Cái vụ “đăng Chim Ưng” do chính miệng thằng Khánh nói ra chứ đâu phải tao bịa.

- Thằng Khánh? - Miệng Mạnh há hốc.

- Thì ra vậy! - Tiểu Long gật gù - Té ra hồi trưa mày bám theo thằng Khánh!

- Dĩ nhiên là vậy chứ “té ra té vô” gì nữa! - Quý ròm hừ mũi - Nếu không phải bám theo nó thì chẳng lẽ tao chui xuống đất?

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Thế thằng Khánh thú nhận những tấm hình chim ưng dán trên cặp sách của tụi học trò là dấu hiệu của một băng đảng bí mật thật à?

Quý ròm thu năm tay:

- Đây là một băng “bảo kê”, do một đứa có tên là Dũng cò làm thủ lĩnh. Bọn học trò đứa nào chịu nộp “lệ phí” cho nó mỗi tuần hai ngàn sẽ được nó cho phép dán dấu hiệu chim ưng lên cặp.

Tiểu Long tỏ thông thái:

- Và bọn trấn lột khi thấy dấu hiệu của Dũng cò sẽ không dám gây sự?

Quý ròm chưa kịp gật đầu thì Mạnh đã hí hửng vọt miệng:

- Thấy chưa? Ngay từ đầu em đã đoán trúng phóc!

- Mày đoán giỏi lắm! - Quý ròm bật ngón tay cái lên khen Mạnh - Nhưng có một chuyện mày không đoán ra! Đó là thằng Khánh đã sử dụng con chim ưng giả!

- Chim ưng giả? - Cả Mạnh lẫn Tiểu Long cùng bật hỏi.

- Đúng vậy! Thằng Khánh không chịu nộp tiền cho Dũng cò nhưng vì sợ tụi Bò Trổng Bò Lục qua mức nên tự động mua hình chim ưng lên lút dán lên cặp. Thế là nó bị “lòi đuôi”!

- Hèn gì! - Mạnh mừng rỡ - Thế mà hồi trưa thấy tụi Bò Lục Bò Trổng hè nhau véo tai thằng Khánh, em cứ tưởng là mình đoán sai. Hóa ra có thật! - Rồi nó vỗ vỗ trán - Bây giờ em mới hiểu tại sao tụi thằng Tùng bảo em về Vũng Tàu hăng mua cặp. Tụi nó sợ em xách chiếc cặp có hình chim ưng đi lơn tơn ngoài phố, rủi đụng đầu Dũng cò hoặc tụi Bò Lục Bò Trổng sẽ sinh chuyện rắc rối!

Đang cơn hào hứng, Mạnh chồm người tới trước thò tay đập đập lên đầu gối ông anh:

- Vậy ngày mai ba anh em mình đi kiếm Dũng cò đi!

Nhưng Quý rờm làm Mạnh xuôi xị:

- Ngày mai chưa được!

- Sao lại chưa được? - Mạnh gãi gáy.

Quý rờm nhún vai:

- Thứ nhất là mình không biết Dũng cò đang trú ngụ ở đâu, thậm chí cả mặt mũi nó mình cũng chưa biết! Thứ hai, mình cũng chưa có bằng chứng gì về những hoạt động “ngoài vòng pháp luật” của nó!

- Sao lại không có bằng chứng! - Mạnh kêu lên - Bằng chứng chính là thằng Khánh! Mình sẽ lôi thằng Khánh ra đối chất...

- Vô ích! - Quý rờm cắt ngang - Chắc chắn lúc đó thằng Khánh sẽ chối phăng những gì nó nói!

- Sao thế? - Mạnh chưng hửng.

- Bộ mày tưởng thằng Khánh “oai hùng” lắm chắc! - Quý rờm cười khẩy - Hồi trưa nó đâu có chịu hé môi về “đảng chim Ưng”. Tao phải dòn hỏi vòng vèo cả buổi nó mới chịu vô tình hở ra một tẹo.

Tiểu Long gật gù:

- Như vậy rõ ràng tụi nhóc đã bị Dũng cò hăm dọa.

Quý rờm thở dài:

- Bọn học trò trường Hòa Mi đứa nào cũng nhát cáy. Ngay cả tụi thằng Tùng khi thấy ba đứa mình xuất hiện ngăn cản bọn trấn lột cũng sợ hãi chạy dài. Tụi nó sợ hai thằng Bò Lục Bò Trổng phát hiện ra sự quen biết giữa hai bên sẽ tìm cách trả thù tụi nó.

Mạnh liếm môi:

- Thế bây giờ mình phải làm sao?

Quý rờm chém tay vào không khí:

- Tiếp tục theo dõi tụi Bò Lục Bò Trổng! Khoan đụng đến “đảng Chim Ưng”! Hề tụi mình “triệt” được bọn trấn lột, hoạt động “bảo kê” của Dũng cò sẽ không còn lý do để tồn tại, lúc ấy “đảng Chim Ưng” sẽ tự động tan rã.

- Hay đấy! - Tiểu Long nắm hai tay vào nhau - Tao cũng đang định đi tìm tụi Bò Lục Bò Trổng đây.

Thế là trưa hôm sau tụi Quý rờm bốn đứa tiếp tục bí mật bám theo tụi thằng Tùng. Sở dĩ tác giả viết “bốn đứa” bởi vì lần này ngoài Quý rờm, Tiểu Long và Mạnh ra còn có thêm một nhân vật mới: Văn Châu.

Văn Châu có mặt là do yêu cầu của Tiểu Long. Hôm trước, sau khi bàn bạc đầu đó xong xuôi, Tiểu Long thỉnh linh quết mũi “cảm thần”:

- Cuộc đụng độ kỳ này với bọn trấn lột sẽ rất ác liệt!

- Dĩ nhiên rồi! - Mạnh phấn khởi hòa theo.

Thấy Mạnh không hiểu ý mình, Tiểu Long gãi cổ, “cụ thể”:

- Tụi nó chắc chắn sẽ không chỉ có hai đứa!

Mạnh thật thà:

- Thì bên mình cũng đâu phải hai đứa! Tụi mình ba người lận mà!

Chẳng lẽ bảo bên mình ba người nhưng hết hai người chuyên làm rối chân rối cẳng người thứ ba, Tiểu Long đành nhăn nhó nói lòng vòng:

- Nhưng tụi nó chắc gì đã ba đứa! Biết đâu ngoài Bò Lục Bò Trống ra, còn có thêm sáu, bảy đứa khác!

Thằng Mạnh hăng tiết vịt có thể không hiểu tâm sự của Tiểu Long nhưng tinh ý như Quý ròm chỉ nghe thoán qua đã biết Tiểu Long muốn gì. Nó tùm tùm nhìn bạn:

- Mày sợ đánh không lại tụi nó hả?

- Hai thằng Bò Lục Bò Trống đều có võ! - Biết Quý ròm đi guốc vào bụng mình, Tiểu Long đỏ mặt phân trần - Nhớ những đứa kia...

- Thôi, đủ rồi! - Quý ròm láu lỉnh ngắt lời - Tóm lại mày muốn kêu thêm “viện binh” chứ gì?

- Ủ! - Tiểu Long hít vào một hơi - Tao muốn rủ thêm Văn Châu!

- Văn Châu? - Quý ròm há hốc miệng:

Tiểu Long chột dạ:

- Văn Châu thì sao?

- Chả sao cả! - Quý ròm liếm môi - Nhưng làm sao nó có thể chuồn ra khỏi nhà đi theo tụi mình được?

Thắc mắc của Quý ròm khiến Tiểu Long bất giác thộn mặt ra. Ủ nhỉ, hoàn cảnh của Văn Châu đâu có giống tụi mình! Ba mẹ nó khó ời là khó, suốt ngày cứ giữ rịt nó trong nhà, chẳng cho đi chơi đâu. Lại thêm chi Ngọc Diệu và thằng Bạch Kim ke kè bên cạnh, Văn Châu có muốn lĩnh ra ngoài cũng chẳng dễ. Tiểu Long trầm ngâm mộ thoáng rồi khê tặc lưỡi:

- Chiều nay cứ đi gặp nó thử xem! Biết đâu nó có thể chuồn ra khỏi nhà vào buổi trưa. Tao nghĩ giờ đó mọi người trong nhà nó đã đi ngủ cả.

Ba đứa kéo nhau tới nhà Văn Châu ngay trong chiều hôm đó. Cả bọn đứng thập thò trước cánh cổng sắt một lát đã trông thấy chị Thắm.

Chị Thắm cũng vừa thấy bọn trẻ. Quý ròm chưa kịp lên tiếng gọi, chị đã tắt tả bước ra:

- Ôi, lâu quá mới thấy các em đến chơi!

Tiểu Long nhoẻn miệng cười:

- Văn Châu có nhà không chị?

Chị Thắm đánh mắt về phía tòa biệt thự:

- Có! Để chị đi kêu!

Văn Châu vô cùng mừng rỡ khi gặp lại bọn Quý ròm. Nó vừa phóc ra cổng vừa toét miệng cười, chả giống chút nào với nhỏ Văn Châu lạnh lẽo thường ngày:

- Ô, các bạn đi đâu đây?

Quý ròm không buồn nhập đề theo lối “lung khởi” quen thuộc, nó trầm giọng:

- Tụi này tính rủ bạn đi đánh nhau.

- Đánh nhau? - Cặp mắt Văn Châu tròn xoe.

- Ủ!

Văn Châu lắc mái tóc ngắn ngắn:

- Đánh nhau với ai vậy?

Tiểu Long vọt miệng:

- Đánh nhau với bọn trần lột học trò.

Rồi không đợi Văn Châu hỏi tiếp, Tiểu Long phần nộ kể tội hai “hung thần” Bò Lục và Bò Trống. Câu chuyện của Tiểu Long làm Văn Châu nổi gan. Nó nghiêng răng ken két:

- Không thể để cho bọn này lộng hành như vậy được!

Quý ròm mừng rỡ:

- Thế bạn nhận lời đi với tụi này nhé?

- Dĩ nhiên rồi! - Văn Châu hăm hở.

Tiểu Long chớp mắt:

- Thế nhờ ba mẹ bạn...

- Không sao! - Văn Châu so vai - Buổi trưa tôi đi chẳng ai biết đâu!

Mình đoán mò hóa ra trúng phóc! Nghe Văn Châu nói vậy, Tiểu Long sung sướng nhe răng cười. Quý ròm đứng cạnh mặt cũng tươi như hoa.

Trong bọn chỉ có Mạnh là ngỡ ngác. Cho đến khi về tới tận nhà nó vẫn ngỡ ngàng tự hỏi: “Chả rõ thằng Văn Châu này võ nghệ giỏi đến cỡ nào mà hai ông anh mình có vẻ ưu ái thế không biết”.

Chương 10

Cũng như lần trước, lần này bọn Quý ròm bám theo tụi thằng Tùng đến ngày thứ tư thì “đụng đầu” hai tên trần lột.

Tụi thằng Tùng đi chưa tới góc đường bữa trước đã thấy Bò Lục Bò Trống đứng khoanh tay chờ sẵn.

So với hôm trước, hôm nay hai tên Bò Lục Bò Trống có vẻ cảnh giác hơn. Thay vì nhìn xoáy vào năm đứa nhóc đang đứng sợ sệt trước mặt, chúng thận trọng quét mắt khắp bốn phía. Khi tia nhìn dừng lại chỗ cột điện hôm trước bọn Quý ròm ẩn nấp, vẻ mặt của hai tên trần lột không giấu vẻ ngờ vực, thấp thỏm.

Nghiêng ngó một hồi, Bò Trống khề hắt hàm ra hiệu cho Bò Lục. Thằng này lập tức lò dò đi lại chỗ cột điện. Nó đi quanh cây cột điện một vòng rồi thở phào quay lại chỗ cũ.

- Không có gì hả? - Bò Trống khề hỏi.

- Không! Chắc tụi nó sợ rồi! - Bò Lục huênh hoang.

Nấp đằng sau chiếc ô-tô đỗ cạnh đó, Quý ròm nhếch mép:

- Tụi này chúng làm như mình là đồ ngốc tử không bằng! Ai lại nấp hai lần vào cùng một chỗ!

Văn Châu vẫn không rời mắt khỏi hai tên trần lột:

- Bò Lục Bò Trống mà các bạn nói là hai đứa này đây hả?

Sợ Văn Châu khinh địch, Tiểu Long xuýt xoa:

- Hai thằng này không phải tay mơ đâu!

Văn Châu ngấm nghĩa giò căng hai tên trần lột thêm một lúc nữa rồi quay sang Tiểu Long, lắc đầu nói:

- Tôi không tin hai thằng Bò Lục Bò Trống này lại có thể làm khó dễ được bạn.

Tiểu Long lúng túng. Nó quệt quệt mũi:

- Nhưng bọn chúng không chỉ có hai đứa. Nếu nhiều đứa cùng xông vào một lúc thì tôi chỉ có nước ôm đầu chịu trận.

Thằng Mạnh này giờ nghe Tiểu Long cứ một mực “bốc” địch thủ lên mây, đã ngứa miệng lắm rồi. Nhưng nó chưa kịp ngoác mồm phản đối đã vội im bật. Đằng trước mặt, bọn trấn lột đã bắt đầu động thủ.

Kịch bản lần này cũng chẳng có gì khác. Tùng, Nghị, Đạt - những đứa đã được “đóng dấu bảo kê” của Dũng cò - đương nhiên được hưởng biệt lệ. Sau cái khoát tay của Bò Lục, ba ông nhóc vội vàng xốc cặp hí hửng bước đi.

Thằng Khánh sau chuyến “đi tàu bay” khủng khiếp hôm trước đã không còn tự tiện dán hình chim ưng lên cặp nữa. Lần này cặp nó trống trơn.

Nhưng không phải vì vậy mà nó thoát nạn. Khánh vừa trở tới, Bò Lục đã dang tay cản lại:

- Khoan đi đã!

Khánh nuốt nước bọt:

- Bữa nay em có dán hình chim ưng nữa đâu ạ!

- Tốt lắm! - Bò Lục gật gù - Vì vậy tụi tao cũng chẳng trừng phạt mày làm gì! Nhưng muốn ra về yên thân, mày phải để lại cái gì cho tụi tao đã chứ!

Miệng Khánh méo xệch:

- Em có gì đâu mà để ạ! Chiếc đồng hồ của em hôm trước các anh đã tịch thu rồi.

- Đừng láo! - Bò Lục đột ngột quát tướng - Lại đây tao xét!

Rồi không để Khánh kịp nhích chân, Bò Lục nắm vai thằng nhóc kéo sát về phía mình. Chỉ đợi có vậy, Bò Trống xoẹt quay lại. Và nhanh như chớp, bốn bàn tay thô bạo sục ngay vào túi quần túi áo Khánh mò mẫm, lục lọi.

Đã từng chứng kiến cảnh này nên Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh vẫn im lặng theo dõi. Chỉ có Văn Châu là ngạc nhiên:

- Tại sao bọn trấn lột lại không đụng tới thằng Tùng và hai đứa kia?

Tiểu Long hạ giọng:

- Trên cặp sách của tụi thằng Tùng có dán hình chim ưng.

Lối giải thích vắn tắt của Tiểu Long khiến Văn Châu càng ngẩn tò te:

- Nghĩa là sao?

Quý ròm khịt mũi:

- Chim ưng là dấu hiệu của một băng “bảo kê”. Băng này có lẽ rất hùng mạnh nên tụi Bò Lục Bò Trống không dám dây vào. Bọn học trò đứa nào muốn yên thân thì đóng cho băng này mỗi tuần hai ngàn sẽ được dán hình chim ưng lên cặp sách.

- Thì ra vậy! - Văn Châu cau mày - Xem ra tụi Chim Ưng này thế lực còn mạnh hơn bọn trấn lột.

Tiếng la bài hời của Khánh cắt ngang câu chuyện của bọn Quý ròm:

- Trả cho em! Các anh không được lấy cuốn sổ đó của em!

Cả bọn ngoảnh ra, thấy Bò Trống đang cầm cuốn sổ liên lạc của Khánh giơ lên cao.

- Tụi tao tạm giữ cuốn sổ này! - Bò Trống cười hềnh hếch - Khi nào mày đem tiền tới chuộc, tụi tao sẽ trả lại!

- Không được! - Khánh méo mào - Ngày mai em phải nộp cuốn sổ này lại cho cô giáo rồi!

Bò Trống vẫn nhần nhở:

- Vậy thì cố mà xoay ra tiền cho sớm!

Nói xong, không để Khánh kịp năn nỉ thêm, nó co chân đá “bốp” vào mông thằng bé, miện quát:

- Xéo!

Biết chẳng thể ỉ ôi gì được với hai tên hung thần này, nấn ná có khi lại còn bị cho “đi tàu bay” như bữa trước, Khánh nức nở ôm đầu lủi thẳng.

Bò Trống đưa cuốn sổ cho Bò Lục:

- Cát đi! “Chiến lợi phẩm” đấy.

Vừa nói nó vừa đảo mắt nhìn quanh, vẻ thách thức.

Văn Châu trúng kế của Bò Trống ngay. Nó nghiêng rằng trèo trẹo:

- Phải tính sao chứ! Chẳng lẽ để mặc cho hai tên kia hoành hành?

Quý ròm đặt tay lên vai bạn:

- Cứ bình tĩnh! Chúng dụ mình đấy!

- Chúng dụ kẻ chúng! - Văn Châu vẫn hăm hực - Chẳng lẽ mình sợ chúng?

- Sợ thì chẳng sợ - Quý ròm điềm nhiên giải thích - Nhưng hôm nay mình cần phải bí mật dò la xem bọn chúng ở đâu và đồng bọn chúng cả thấy bao nhiêu đứa. Sau đó mình mới vạch kế hoạch tóm gọn bọn chúng.

Nghe Quý ròm hứa hẹn cái khoản “tóm gọn”, Văn Châu không đòi xông ra nữa. Nó cố ép sát người vào thành xe ô tô, căng mắt dòm.

Thằng nhóc đi chung với thằng Khánh bây giờ đang đứng nhũn như con chi chi trước mặt bọn trấn lột.

Bò Trống ngoẹo cổ ngắm nghía “con mồi” một lát rồi hất hàm:

- Thế nào?

Thằng nhóc chả hiểu tay anh chị muốn gì, cứ luôn miệng lắp bắp:

- Dạ... dạ...

- Tao không cần mày “dạ” đến sái quai hàm như thế! - Bò Trống chìa ngón trỏ ra ngoắt ngoắt:

- Có gì thì nộp lệ lên rồi chuồn!

Thằng nhóc chớp mắt sợ sệt:

- Hồi sáng em có hai ngàn...

- Khỏi kể! - Bò Trống nạt ngang - Tụi tao nghe mãi điệp khúc đó, chán rồi!

Bò Lục đứng cạnh ngựa miệng châm chọc:

- Hồi sáng mẹ mày cho mày hai ngàn nhưng mày trót ăn bánh mì và uống xi-rô hết sạch rồi chứ gì?

Không biết đó là lời cạnh khốe, thằng nhóc hồn nhiên:

- Dạ, đúng thế ạ!

Mắt Bò Lục nheo nheo:

- Và chuyện ăn bánh mì và uống xi-rô đâu phải là một cái tội, đúng không?

Thằng nhóc mừng rỡ:

- Dạ, đúng ạ!

Bò Lục nhe răng cười:

- Thế thì mày để cuốn sổ liên lạc mới được phát sáng nay lại đây rồi về!

- Ô! - Thằng bé như rút từ trên núi cao xuống vực. Sự thể xoay chuyển đột ngột khiến nó chỉ buột miệng kêu “ơ” được một tiếng rồi im bặt, quai hàm tự nhiên cứng đờ.

Thằng nhóc điếng người đến nỗi chiếc cặp sách đã bị hai tên trấn lột giật khỏi tay, nó vẫn sưng ra không kịp phản ứng. Mãi đến khi Bò Lục lôi cuốn sổ liên lạc của nó ra khỏi cặp và nghiêng ngang nhét vào túi quần, nó mới hoảng hồn kêu lên:

- Đứng! Đứng lấy...

Chưa kịp dứt câu, thằng nhóc đã ăn một cú đá vào mông kèm theo tiếng quát của Bò Trống:

- Biến ngay! Ngày mai mang tiền tới đổi lấy sổ!

Thằng nhóc đưa tay quệt nước mắt:

- Ngày mai em biết tội anh ở đâu mà tìm!

- Yên chí! Trưa mai tội tao sẽ đợi mày với thằng Khánh ở đây!

Nói xong, Bò Trống lia mắt khắp bốn phía như để kiểm tra một lần nữa rồi vẫy tay ra hiệu cho Bò Lục. Hai đứa chụm đầu xì xầm một hồi rồi lững thững bỏ đi.

- Đuổi theo chứ? - Văn Châu nôn nóng.

- Gượm đã! - Quý ròm tắc lưỡi - Bọn chúng chẳng tỏ ra vội vàng chắc là có âm mưu!

Nghe vậy, Văn Châu bặm bụng đứng im.

Nhưng đợi một hồi vẫn chẳng thấy gì khả nghi, trong khi tội Bò Lục Bò Trống mỗi lúc một xa tít, Văn Châu đang sốt ruột. Nó cựa quậy:

- Chắc bọn chúng chả có âm mưu gì đâu!

- Nãy giờ hai tên Bò Lục Bò Trống cố ý khiêu khích cho tội mình ra mặt! - Quý ròm trầm giọng. - Nếu chỉ đi có hai đứa chắc chắn chúng sẽ không dám làm như vậy!

Thấy Quý ròm cứ khăng khăng, Văn Châu hắng giọng định lên tiếng phản bác. Nhưng nó chưa kịp mở miệng đã vội thụp người xuống. Từ một ngách cửa kín đáo bên kia đường, một bóng người bất thần vọt ra. Đó là một thằng nhãi to con, cao hơn Tiểu Long có đến nửa cái đầu, mặt lốm đốm tàn nhang. Sau khi rời khỏi chỗ nấp, nó ngoảnh đầu dòm dáo dác một hồi rồi co giò đuổi theo Bò Lục Bò Trống.

Quý ròm thở phào:

- Bây giờ tội mình bám theo được rồi!

Tên trấn lột vừa xuất hiện không biết mình đang bị bám đuôi. Nó cắm đầu chạy như gió cuốn, một lát đã đuổi kịp hai tên đồng bọn.

- Có phát giác được gì không, Bò Tứ? - Nghe tiếng chân thành thịch phía sau, Bò Lục quay lại.

- Không! - Bò Tứ lắc đầu, hỏn hển đáp - Tao nghĩ tội hôm nọ chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua thôi.

- Tao cũng hy vọng là vậy!

Bò Lục nhún vai quay mình rảo bước.

Ở phía sau, Quý ròm lo lắng:

- Lại thêm thằng Bò Tứ nữa! Chả hiểu tội này có bao nhiêu tên cả thấy!

Mạnh nhanh nhẩu:

- Cờ đô-mi-nô có tất cả bảy quân “bò”! Như vậy tội nó còn bốn thằng Bò Nhất, Bò Nhị, Bò Tam, Bò Ngũ nữa!

Phỏng đoán của Mạnh làm Quý ròm xanh mặt. Chỉ hai thằng Bò Lục Bò Trống xuất hiện, Tiểu Long đã e dè rồi, nếu bọn trấn lột có đủ bảy tên như Mạnh kể, chuyện đi này của phe nó kể như lành ít dữ nhiều! Đó là chưa tính đến “đảng Chim Ưng” của Dũng cò. Bầy “đô-mi-nô” hùng hậu là thế mà không dám “trêu” vào tội Tùng, Nghị, Đạt chứng tỏ “đảng Chim Ưng” còn đáng sợ hơn bầy trấn lột này gấp bội! Trong khi phe nó, ngoài Tiểu Long và Văn Châu chẳng còn ai có thể đương cự nổi với những tay anh chị đường phố.

Nó và thằng Mạnh bắt quá chỉ đi theo hò hét cho vui chứ “lâm trận” thực sự thì chả bỏ cho đối thủ “ăn trắng miệng”.

Càng nghĩ Quý ròm càng ngao ngán, tật nhất gan đột nhiên trỗi dậy. Đã mấy lần nó lăm lét liếc trộm Tiểu Long và Văn Châu xem hai đứa này sau khi nghe thằng Mạnh “công bố” lực lượng của phe địch có hốt hoảng ra lệnh rút lui hay không nhưng nó chỉ hoài công. Tiểu Long và Văn Châu cứ thản nhiên như không khiến Quý ròm càng sốt vó.

Cuối cùng không nhịn được, nó đụng khê vào Tiểu Long, thì thào:

- Tụi nó đông quá mày!

- Ủ! - Tiểu Long vẫn không dừng bước. Quý ròm nhăn nhó:

- “Ủ” là sao?

- “Ủ” là phe nó đông chứ sao!

Quý ròm “hừ”:

- Tụi nó sẽ nuốt mình như ngoé!

Tiểu Long lại “ừ” làm Quý ròm điên tiết:

- Mày cam tâm đưa lưng cho tụi nó nện hả?

Tiểu Long quệt mũi:

- Nếu nhắm đánh không lại thì tụi mình đừng ra mặt! Cứ nấp trong bóng tối theo dõi!

Kế hoạch “nấp trong bóng tối” của Tiểu Long khiến Quý ròm nhẹ cả người. Và nó cười thầm: Ngốc thật! Mình cứ sợ thằng mập này hăng máu xông vào đánh nhau, hóa ra nó cũng sợ bọn kia không thua gì mình!

Nhưng niềm hân hoan của Quý ròm vừa mới chớm đã bị thằng Mạnh thành linh lên tiếng phá bình:

- Đã cất công theo dõi bọn chúng cả tuần nay chẳng lẽ bây giờ lại rút cổ?

- Mày đừng có hăng tiết vệt! - Quý ròm sừng cổ - Mày có ngon thì lát nữa mày đưa cổ ra cho tụi nó cắn, còn tao thì tao chả dại!

- Im lặng! Coi chừng tụi nó nghe thấy - Tiểu Long đưa tay lên miệng suyt khê.

Lời báo động của Tiểu Long khiến cả bọn chợt dạ ép sát người vào tường.

Đằng trước mặt, ba tên Bò Trống Bò Lục Bò Tứ đột nhiên đứng cả lại. Bọn Quý ròm đứa nào đứa nấy tim đập thình thịch. “Hay là bọn chúng đã phát hiện ra mình?”, Quý ròm hoang mang nghĩ, mắt vẫn không ngừng quan sát nhất cử nhất động của đối phương.

Nhưng bọn Quý ròm chỉ lo hão.

Bò Trống khê liếc về phía sau và sau cái hất hàm của nó, ba đứa lục tục kéo nhau vào một con hẻm rộng bên đường.

Cách đầu hẻm chừng bảy, tám mét là một quán giải khát lộ thiên với dăm bộ bàn ghế gỗ bày biện đơn sơ. Buổi trưa, quán vắng khách. Trên chiếc bàn ngoài cùng chỉ có một thằng nhãi tóc dài đang ngồi gật gù trước ly cam tươi, miệng phì phèo thuốc lá.

Thằng này chẳng hề ngạc nhiên khi thấy tụi Bò Lục Bò Trống Bò Tứ xuất hiện. Nó lia mắt về phía ba tên này hỏi trống:

- Sao rồi?

- Tụi nó biến đi đằng nào rồi! - Bò Trống dang tay đáp và thủng thỉnh ngồi xuống.

Thằng tóc dài quay sang Bò Tứ:

- Mày có nấp lại theo kế hoạch không đấy?

- Sao lại không? - Bò Tứ nhún vai - Tao nấp cả buổi trong hẻm 326 nhưng chẳng thấy ma nào thò đầu ra cả!

Lời đối đáp của bọn trấn lột làm Quý ròm khoan khoái quá xá. Nó đánh mắt sang Văn Châu như để thăm khoe khoang sự sáng suốt của mình thêm một lần nữa nhưng bụng nó bỗng giật thót. Trước mặt nó, Văn Châu đang nhấp nha nhấp nhồm về bồn chồn, cặp lông mày mỗi lúc một nhăn tít. Chẳng lẽ con nhỏ này nó lại hời hợt “đô-mi-nô” đến thế? Quý ròm ngạc nhiên nghĩ. Mình ôm nhóm ôm nhách, nghĩ đến chuyện đánh nhau hời hợt lên mây đã đành, Văn Châu võ nghệ đầy mình sao mặt mày nó cũng nhớn nha nhớn nhác như quạ vào chuồng lợn thế không biết!

Trong bọn, không chỉ mình Quý ròm thắc mắc. Thằng Mạnh cũng thắc mắc, nhưng thắc mắc theo kiểu của nó.

- Nè! - Mạnh thúc vào hông Tiểu Long - Anh đoán thằng đó là Bò gì?

- Thằng nào cơ?

Mạnh khịt mũi:

- Thằng tóc dài ngồi đằng kia kia! Nó là Bò Nhất hay Bò Nhị?

- Làm sao tao biết được!

- Thế mà em biết đấy! - Mạnh nói bằng giọng hiu hiu tự đắc - Thằng này ra dáng thủ lĩnh, dứt khoát là Bò Nhất!

Mạnh huênh hoang chưa dứt câu, mặt đã đỏ rần tới mang tai. Bò Lục thành linh lên tiếng chứng minh Mạnh đã đoán sai bét bét be. Nó chép miệng nhìn thằng tóc dài:

- Làm gì mà phải lo lắng thế, Dũng cơ? Tao nghĩ mấy đứa hôm nọ chẳng biết gì về hoạt động của bọn mình đâu.

Hên cho Mạnh, câu nói của Bò Lục làm Tiểu Long giật bắn như ngồi phải lửa. Chẳng buồn để ý đến sự phỏng đoán trật lất của ông em, Tiểu Long lật đật lia mắt sang Quý ròm, bắt gặp thằng này cũng đang sững sờ nhì mình.

Hai đứa ngẩn người ngó nhau, lòng hoang mang cực độ. Bọn Bò Lục Bò Trống Bò Tứ cùng một phe với Dũng cơ là điều hoàn toàn ngoài dự đoán. “Đảng Chim Ưng” của Dũng cơ sống bằng nghề “bảo kê”, chuyên giúp bọn học trò chống lại bọn trấn lột sao lại có thể cùng cánh với băng “đô-mi-nô” được.

Nhưng một đứa thông minh như Quý ròm không phải thắc mắc lâu. Suy nghĩ một thoáng, nó gục gặt đầu:

- Tao hiểu rồi!

- Anh hiểu sao?

Mạnh bộp chộp hỏi, sau phút ngưng ngáp vì lỡ mồm khoác lác, nó đã kịp nhận ra sự nghiêm trọng trong mối quan hệ mờ ám giữa bọn trấn lột với Dũng cơ.

Tiểu Long và Văn Châu lúc này cũng đang xích sát lại phía Quý ròm, hồi hộp đồng tai nghe.

- Tụi “Chim Ưng” và tụi “đô-mi-nô” thực sự là một bọn, do Dũng cơ cầm đầu!

- Là một bọn? - Tiểu Long chưng hửng.

- Thì mày cũng thấy rồi đấy! - Quý ròm tắc lưỡi - Dũng cơ là một tên láu cá! Dù không tận mắt chứng kiến tao cũng đoán ra trước đây nó sai tụi “đô-mi-nô” đón đường bọn học trò trường Hòa Mi để hành hung và trấn lột hồng gậy khiếp hai. Sau đó, nó “tình cờ” xuất hiện đánh đuổi bọn trấn lột để tạo uy tín với “khách hàng”. Khi đã tạo được niềm tin nơi bọn học trò rồi, nó bắt đầu giở trò “thu thuế”. Chết khiếp trước những màn thượng cẳng chân, hạ cẳng tay của Bò Lục Bò Trống, đứa học trò nào có tiền mà chẳng sẵn sàng đóng cho Dũng cơ để được yên thân. Thế là Dũng cơ “ngồi mát ăn bát vàng”, mỗi tháng nó và đồng bọn “thu thuế” tới vài trăm ngàn chứ đâu có ít. Trong khi đó bọn học trò gốc nghèo kia thì cứ tưởng nó là ân nhân.

Mạnh vỗ đùi đánh đét:

- Đúng rồi! Nếu không cùng một bọn thì làm sao tụi Bò Lục Bò Trổng phát giác tấm hình chim ưng của thằng Khanh là tấm hình giả. Những tấm hình này đều lấy từ trong giấy gói kẹo, có khác nhau một mảy nào đâu!

Tiểu Long lia mắt về phía bọn Dũng cò, răng nghiến trèo trẹo:

- Đúng là tụi bóc lột dã man!

Sợ Tiểu Long nổi nóng nhảy ra, Quý ròm nín vai bạn:

- Bình tĩnh, bình tĩnh! Khi này mày bảo hôm nay tụi mình sẽ nấp trong bóng tối theo dõi kia mà!

Mạnh gãi cổ:

- Nhưng tại sao thằng Tùng không chịu báo chuyện này cho chị Hạnh hoặc anh Tiểu Long kia?

- Chắc chắn nó đã bị tụi Bò Lục Bò Trổng hăm dọa! - Quý ròm nhún vai - Tiểu Long võ thì giỏi thật nhưng đâu có thể đi tò tò theo nó ngày này qua ngày khác để bảo vệ!

Mạnh hừ mũi:

- Thế là nó chọn cách đóng tiền cho Dũng cò?

Quý ròm thở dài:

- Thì vậy!

- Thật tức chết đi được!

Nghe một hồi, Tiểu Long lại bứt tai kêu khê và hậm hực nhìn sang chỗ bọn Dũng cò ngồi.

Lúc này Bò Lục đang rút từ trong túi ra hai cuốn sổ liên lạc hí hửng đưa cho Dũng cò:

- Tao mới tịch thu được đây! Của hai thằng nhóc lớp Bốn A!

Dũng còn nhăn mặt:

- Mày vác cái của nợ này về làm gì?

- Sao lại làm gì? - Bò Lục trợn mắt - Đây là của hai thằng nhóc cứng đầu đến nay vẫn chưa chịu đóng tiền “bảo kê” cho bọn mình! Tao sẽ bắt tụi nó nộp tiền chuộc!

Mắt Dũng cò lóe lên:

- Sáng kiến hay đấy! Thế mày ra giá bao nhiêu?

- Tao chưa ra giá! - Bò Lục liếm môi! - Nhưng trưa mai tao sẽ đòi tụi nó hai chục ngàn!

- Tụi khốn kiếp! - Âm mưu làm tiền trắng trợn của bọn trăn lột khiến Tiểu Long không nhịn được tiếng rủa thảm.

Dũng cò không biết Tiểu Long đang rủa nó, liền nhe răng cười hề hề:

- Cuốn sổ quan trọng như thế này mà chuộc có hai chục ngàn thì rẻ quá! Phải bắt tụi nó nộp mỗi đứa năm chục ngàn!

Bò Trổng Bò Tứ lập tức hòa theo:

- Đúng rồi đó! Phải năm chục ngàn!

Tới đây thì Tiểu Long dẫn hết nổi. Nó hất bàn tay Quý ròm đang đặt hồ trên vai nó qua một bên và nhóm người băng ra khỏi chỗ nấp.

Sự xuất hiện bất thần của Tiểu Long khiến bọn trăn lột kinh hãi. Dũng cò tái mặt:

- Mày là ai?

- Nó chính là thằng hôm trước đấy!

Bò Lục Bò Trống vừa kịp nhận ra Tiểu Long liền vội vàng lên tiếng “báo động” cho thủ lĩnh.

Nghe vậy, Dũng cò hơi yên tâm. Nó nheo mắt ngó địch thủ:

- Mày muốn gì?

Thấy địch đông mình ít, Tiểu Long quyết tốc chiến tốc thắng. Nó xông thẳng tới trước mặt Dũng cò, thò tay chụp hai cuốn sổ:

- Tao muốn lấy lại những thứ này!

Nhưng “chúa đảng Chim Ưng” không phải tay mơ. Nó gạt mạnh tay Tiểu Long, người đảo về phía sau như điện xẹt.

Dũng cò cao lêu nghêu, trông gầy gò nhưng xương cốt cứng như sắt. Khi hai cánh tay chạm nhau, cả Tiểu Long và Dũng cò đều thoái bộ một bước trở mắt nhìn nhau, đứa nào đứa nấy đều thầm phục bản lĩnh của đối phương.

Phen này khó mong lấy lại hai cuốn sổ rồi! Tiểu Long lo âu nhủ bụng và phóng tới co chân tung một cú đá ngang vào vai địch thủ.

Thấy kinh lực của cú đá dũng mãnh khác thường. Dũng cò tiếp tục thối lui nhường cú đá vèo qua mặt.

Tiểu Long lại tung thêm hai cú “liên hoàn cước”. Dũng cò lại tránh được.

Trong khi Tiểu Long đang quần thảo với Dũng cò thì bọn Bò Trống Bò Lục Bò Tứ bao vây thẳng Mạnh và Quý ròm vào giữa.

Quý ròm sau khi vò đầu kêu khổ vì hành động liều lĩnh của Tiểu Long, chẳng còn đường nào khác là nhắm mắt nhắm mũi xông ra hò hét trợ oai cho bạn.

Thấy ông anh còm nhom của mình bắn vọt khỏi chỗ nấp, Mạnh hí hửng co giò chạy theo, miệng ong óng:

- Phải “triệt buộc” tụi nó! Phải...

Nhưng Mạnh mới hô được một câu thì cả nó lẫn Quý ròm đã bị bọn “đô-mi-nô” quây chặt.

Ngó dáo dác thấy Tiểu Long đang bị Dũng cò cầm chân, còn Văn Châu trốn đâu mất biến, bên cạnh mình chỉ có mỗi ông anh trói gà không chặt, Mạnh hết ham hô hào “triệt buộc”. Nó ngó Quý ròm, miệng méo xệch:

- Tính sao đây anh Quý?

- Thì chịu chết chứ sao!

Bò Trống cười khàn khạch:

- Tụi mày chưa chết dễ dàng vậy đâu! Còn phải thưởng thức những món này đã!

Vừa nói nó vừa đá vào khoeo chân Mạnh làm thằng oắt bổ ngã ra đất. Ông anh cũng chẳng hơn gì ông em. Bò Lục thò chân khoèo nhẹ một cái, Quý ròm đã nằm đó đất cạnh Mạnh.

Đang kia, Tiểu Long mấy lần định phóng lại giải vây cho Mạnh và Quý ròm nhưng hễ nó dợm chân là Dũng cò xông vào đánh rất khiến nó không tài nào thoát đi được.

Bò Trống bước tới đá vào đùi Mạnh đau điếng:

- Thế nào? Tụi mày theo dõi bọn tao để làm gì?

- Ui da! Đau quá, đau quá! - Mạnh la bài hãi, nước mắt nước mũi sì sụt.

Bò Trống cười gằn:

- Mày không khai sẽ còn đau gấp trăm lần như vậy nữa!

Ở bên cạnh, Quý ròm cũng đang bị Bò Lục và Bò Tứ xách tai kéo lên. Bò Lục cười hà hà, giọng hăm he:

- Hôm trước mày đã chứng kiến màn “đi tàu bay” của thằng Khánh rồi đấy chứ?

Nghe đến ba chữ “đi tàu bay”, Quý ròm đỏ mồ hôi trán, bụng than thầm: Phen này chết chắc!

Nhưng Quý ròm chưa tới số chết. Đúng lúc nó và thằng Mạnh sắp sửa ra bãi dưới tay của bọn “đô-mi-nô” thì Văn Châu bất thần xuất hiện.

Như một con báo, Văn Châu lặng lẽ tiến đến sau lưng Bò Lục và lẹ làng tóm lấy tay nó. “Bịch” một tiếng, Bò Lục chưa kịp nhìn thấy ai nắm tay mình, thì đã nằm thẳng cẳng dưới đất.

Đến lúc này Quý ròm mới nhớ ra Văn Châu. Mắt nó tròn xoe:

- Trời đất! Này giờ bạn đi đâu vậy?

Bò Trống Bò Tứ cũng kịp phát hiện ra thằng nhãi lạ mặt. Hai đứa khẽ liếc Bò Lục đang nhả nhó dưới đất và bất giác bước lui một bước.

- Mày là ai?

Văn Châu vẫn lừ lừ tiến tới, không nói không rằng.

Biết không thể “hoãn binh” với thằng này được, Bò Trống mím môi vung tay đánh tới. Nhưng cú đấm chưa đi hết đà, Bò Trống bỗng trợn mắt khi nhìn thấy đối thủ đã lòn xuyên qua nách mình. Nó chưa kịp thu quyền lại đã kêu “hự” một tiếng, người đã bị đối phương quăng qua vai rơi bịch xuống đất, nằm mọp.

Lối ra dòn nhanh gọn của Văn Châu khiến Bò Tứ khiếp vía. Nó nhìn hai đồng bọn của mình đang lóp ngóp dưới đất, bụng phát run, hết ham tham chiến.

Quý ròm hân hoan khôn xiết khi thấy thế trận thay đổi đột ngột. Tay nó xoa xoa nơi vành tai nhưng mặt lại tươi như hoa.

Còn Mạnh thì khỏi nói. Nó chồm phất dậy ngoác miệng reo hò:

- Hay quá, hay quá! Hết Bò Lục Bò Trống Bò Tứ bây giờ lại tới “bò càn”!

Tiếng reo ầm ĩ của Mạnh khiến Tiểu Long và Dũng cò tò mò quay đầu dòm.

- Trời đất! - Thấy bộ hạ của mình đứa nào đứa nấy thiếu não như mấy con mèo ướm, Dũng cò thất sắc kêu lên - Tụi mày làm sao vậy hả?

Ba con mèo ướm ấp úng chỉ tay vào Văn Châu:

- Thằng này...

Dũng cò xoáy mắt vào nhân vật mới xuất hiện:

- Mày là ai sao lại dám...

Đang hưng hăng, nó bỗng khựng lại, mắt nhướn lên:

- Ủa, mày đó hả, Văn Châu?

Câu hỏi của Dũng cò khiến những đứa có mặt đều ngạc nhiên. Lại càng ngạc nhiên hơn khi nghe Văn Châu hừ mũi đáp:

- Mày dám kêu chị mày bằng mày hả Dũng cò?

Tiểu Long và Quý ròm đưa mắt nhìn nhau như muốn nói “Thì ra lúc này Văn Châu trù trừ không muốn xuất hiện bởi vì nó sợ Dũng cò nhận diện”. Còn thằng Mạnh và tụi “đô-mi-nô” thì sững sốt theo kiểu khác: “Trời đất! Sao thằng Văn Châu võ nghệ cao cường này lại là con gái được?”

Dũng cò không buồn để ý đến những bộ mặt đang thuôn ra chung quanh. Nó nheo mắt nhìn bà chị, giọng khinh khinh:

- Mày nhỏ tuổi hơn tao mà bày đặt làm phách! Tao cóc kêu mày bằng chị, mày làm gì tao nào?

Văn Châu mím môi:

- Mày đừng tưởng tao không dám làm gì! Âm mưu trấn lột bọn học trò của tụi mày, tao biết tổng! Tao sẽ báo công an bắt hết cả bọn!

Lời đe dọa của Văn Châu khiến Dũng cò và tụi “đô-mi-nô” biến sắc. Dũng cò gầm gừ:

- Mày mà báo công an, tao sẽ méc ba mẹ mày về chuyện mày trốn ra khỏi nhà tụ tập bạn bè đi đánh nhau!

Văn Châu nghinh mặt:

- Cho mày méc! Tao cóc sợ?

Từ khi Văn Châu ra mặt phá bình, Dũng cò ngoài mặt cố làm cứng nhưng trong bụng lo ngay ngáy. Nó chẳng lạ gì bà chị họ của mình, bướng bỉnh ngang ngạnh đã thành tật, đã thế trò đấm đá lại chẳng thua ai. Một mình Tiểu Long, nó đã đương cự muốn xít khói lỗ tai, này giờ cứ nháp nhồm tính kêu thủ hạ chạy lại tiếp cứu, này lại thêm Văn Châu nhảy vô can thiệp, nó biết chuyện hôm nay khó lòng thu xếp êm xuôi. Vì vậy, sau khi đảo mắt tính lợi tính hại một hồi, Dũng cò khoát tay ra lệnh:

- Rút!

Trước khi dẫn tụi “đô-mi-nô” ra khỏi hẻm, Dũng cò còn quay lại nhìn Văn Châu, giọng hằn học:

- Mày mà báo công an, tao sẽ không để mày yên đâu đấy!

Văn Châu lạnh lùng:

- Nếu mày không dẹp cái “đảng Chim Ưng” du côn du kê của mày, dứt khoát tao sẽ báo công an!

Dũng cò mặt mày hăm hực. Nó mấp máy môi tính nói gì đó nhưng không hiểu sao cuối cùng nó lặng lẽ quay mình bỏ đi.

Tụi Bò Lục Bò Trống Bò Tứ lủi thủi theo sau, trong thoáng mắt đã mất hút.

Mạnh len lén lại gần và sờ lên tay Văn Châu:

- Chị là... chị thật hả?

Quý ròm cười:

- Thằng này hỏi lạ! Chị chẳng là chị chứ là gì?

Tiểu Long ngó Văn Châu:

- Dũng cò là em của bạn hả?

- Ủ, nó là con ông cậu họ. Năm ngoái nó học lớp chín, cùng trường với tôi, nhưng sau đó nó bị đuổi học.

- Bị đuổi học? - Tiểu Long ngạc nhiên - Vì lý do gì vậy?

Văn Châu thở dài:

- Tổ chức và cầm đầu một băng “bảo kê” học sinh trong trường!

Tiết lộ của Văn Châu khiến Tiểu Long và Quý ròm chỉ biết lắc đầu. Hóa ra Dũng cò đã “thâm niên” trong nghề bóc lột học trò chứ đâu phải mới đây!

Như để trấn an hai bạn, Văn Châu hắng giọng tiếp:

- Nhưng các bạn yên tâm đi! Sau cuộc chạm trán hôm nay, băng Dũng cò sẽ không dám lộng hành nữa đâu!

- Tôi cũng hy vọng như vậy!

Tiểu Long quẹt mũi đáp, nó nhớ khi này bọn Dũng cò đã xám ngoét mặt mày như thế nào khi nghe nhỏ Văn Châu dọa sẽ báo công an.

Quý ròm cười hì hì ngó Mạnh:

- “Đảng Chim Ưng” đã tan rã, mà có thể yên tâm đi mua cặp sách về dán hình chim ưng lên được rồi đấy, oắt con thám tử ạ!

Được gọi là “thám tử”, Mạnh sướng phòng mũi nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ:

- Thám tử gì! Anh chỉ trêu em!

Đang nói, Mạnh bỗng la hoảng:

- Chết rồi! Cuốn sổ...

Quý ròm ngơ ngác:

- Cuốn sổ gì?

Mạnh vò đầu:

- Cuốn sổ liên lạc chứ cuốn sổ gì! Những cuốn sổ bọn Dũng cò tịch thu của tội học trò mình đã lấy lại được đâu!

- Bỏ xừ rồi! Thế mà tao quên bằng đi mất!

Quý ròm đăm ngực than và quay sang Tiểu Long thấy thằng này cũng đang thuôn mặt ra ngơ ngác nhìn mình.

- Không sao đâu! - Văn Châu bình tĩnh nói - Những cuốn sổ đó trưa mai mình sẽ lấy lại!

- Trưa mai? - Tiểu Long há hốc miệng.

Văn Châu chưa kịp trả lời thì Mạnh đã reo lên:

- Đúng rồi, trưa mai! Khi này thằng Bò Trống chả bảo tội học trò trưa mai đem tiền đến góc đường để chuộc lại hai cuốn sổ là gì!

- Thế thì đành phải đợi đến trưa mai vậy!

Cuối cùng, Quý ròm nhún vai nói, và nó khoát tay:

- Tội mình về!

Nhưng bọn trẻ vừa nhích chân dậm bước thì sau lưng chợt có tiếng gọi giật:

- Khoan đã mấy cậu!

Bọn Quý ròm quay lại nhìn người chủ quán

- Có chuyện gì thế bác?

- Các cậu chưa trả tiền nước!

Quý ròm thoát ngẩn ngơ:

- Chắc bác nhớ nhầm hay sao! Nãy giờ tội cháu có uống nước đâu!

- Thì các cậu không uống - chủ quán gãi đầu - nhưng khách của tôi đang uống, chưa kịp trả tiền, các cậu đã đuổi họ chạy mất...

Tình huống bất ngờ khiến mặt mày bọn trẻ méo xệch. Và sau chớp mắt sững sờ, đứa nào đứa nấy không hèn mà cùng đưa tay lên.

Văn Châu đưa tay vô túi, thằng Mạnh đưa tay gãi má, Tiểu Long đưa tay quẹt mũi. Còn Quý ròm thì đưa tay vỗ vỗ trán, miệng làu bàu:

- Truy lùng nhóm Hải Âu thì được mời ăn mời uống thỏa thuê, còn truy lùng tội Chim Ưng này lại phải ề cổ ra trả tiền ăn tiền uống cho chúng, thật tức chết đi được!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-11-theo-dau-chim-ung>